Giới thiệu Em Đã Từng Thử Buông Bỏ Anh

Đây là một câu chuyện nhẹ nhàng, thực tế về một mối tình đơn phương vườn trường. Kết thúc 9 chương chính truyện không có hậu, ngoại truyện pha chút mộng tưởng xoa dịu trái tim mỏng manh dễ vỡ của độc giả.

Hố không sâu, rất nông, nhưng do mình chọn dịch nên tiến độ không nhanh. Bản dịch đang chờ ý kiến từ tác giả. Vườn trường, thầm mến, nhẹ nhàng, thực tế

Em từng buông bỏ cả trời đất, nhưng lại chưa từng buông bỏ anh - Thương Ương Gia

Mời các bạn cùng đón đọc truyện Em Đã Từng Thử Buông Bỏ Anh của tác giar Mê Bạc Hà nhé.

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Từng Thử Buông Bỏ Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: chương 1

Mưa xuân đã lất phất rơi nửa ngày, không khí mang theo chút hơi ẩm, kì thi thử hôm nay vừa kết thúc, khiến người ta cảm thấy nặng nề bất an.

Xe buýt số năm vừa đi qua giao lộ, nhìn là biết không đuổi kịp rồi.

Chuyện không thuận lợi cứ liên tục ập đến.

Hứa Thuần quyết định ngồi chuyến xe tiếp theo.

Cô đứng bên trạm xe buýt, đeo balo ra sau lưng, khi đèn xanh phía đối diện sáng lên, nhấc chân tiệp tục từ từ tiến về phía trước.

Trên giao lộ không ít bạn học đi theo nhóm bốn đến năm người, không ai đi tiếp về hướng Bắc, mỗi lần đến đây cô đều phải đi một mình, nhưng mà đi miết cũng quen rồi.

Xe buýt số năm đi xuyên qua trong tâm thành phố từ phía nam sang phía bắc, gần như Hứa Thuần cũng chu du từ trạm đầu đến trạm cuối, là khách quen của tuyến xe này.

Trời tháng tư, giá rét của tháng ba đã qua đi, cuối xuân buông xuống, nhiệt độ không khí ấm dần lên.

Hứa Thuần chun chun mũi, có thể ngửi thấy mùi cỏ và đất lưu lại sau cơn mưa.

Đi qua đoạn đường đầy nắng, không khí xung quanh càng ấm lên, Hứa Thuần kéo khoá kéo trên áo khoác đồng phục màu trắng xuống, giũ giũ áo, xua đi hơi nóng.

Nhưng mà rất nhanh, khi cô đến gần trạm xe buýt, thấy nhóm người đang đứng bên kia chờ xe, tim bỗng bất giác đập nhanh vài nhịp.

Hứa Thuần đột nhiên quay bước, đi đến sau biển quảng cáo ở trạm xe, áp lưng vào tường bao của tiểu khu, tay chân luống cuống kéo khoá lại, sau đó thuận lợi kéo xong, cũng bẻ cổ áo tiện nay sửa sang lại đồng phục.

Làm xong tất cả, cô lại thấy u mê hồ đồ, chỉ cố thể đứng hít sâu, áp chế tâm tình kích động. Cảm giác mát mẻ trên người biến mất, lại thấy oi bức khó chịu.

Nhưng tâm tình của Hứa Thuần nhanh chóng sáng lên chỉ trong nháy mắt, ngay cả ấm ức trong lòng cũng biến mất gần hết, đổi lại là niềm hưng phấn vui thích xuất phát từ trong lòng.

Cô lại gặp người lạ quen thuộc kia, hoặc có thể nói là vị học trưởng tình cờ gặp mặt rất nhiều lần.

Cô không biết tên, tạm gọi anh là chàng trai đồng phục.

Mỗi lần tình cờ gặp ở trạm xe buýt, anh đều mặc bộ đồng phục màu tro, đeo túi đeo vai, là áo khoác đồng phục thực nghiệm của học sinh cao tam trường Nhất Trung[1] của bọn Hứa Thuần.

Hứa Thuần không nhớ lần đâu gặp chàng trai đồng phục là khi nào, nhìn như là học kì trước hay là cách đó không lâu, tóm lại là thường chạm mặt với bóng dáng cao thẳng luôn dứng lặng ở cửa xe trên xe buýt.

Hôm nay thật khéo, Hứa Thuần nhảy nhót nghĩ.

Cô từ từ đi lên trạm từ phía sau, nghĩ lại mới nhớ, ngày mai là bắt đầu kì nghỉ tiết thanh minh dài ngày, học sinh cấp ba cũng được nghỉ.

Người bắt xe rất nhiều, nhìn chung đều là học sinh Nhất Trung, lớp nào cũng có, chỉ cần nhìn màu đông phục là biết ngay ai lớn ai nhỏ.

Hứa Thuần học lớp 11, cho dù không mặc đồng phục, cũng có thể nhìn ra từ cơ thể mảnh khảnh, khuôn mặt non nớt, cũng không thuộc diện ưu tú.

Không lâu sau, một chiếc xe buýt đi tới, không phải chiếc Hứa Thuần muốn lên, cũng không phải chiếc chàng trai đồng phục muốn lên.

Người trên trạm xe đã đi quá nửa, mọi người gần như không cần chen chúc nữa.

Hứa Thuần lui vào sau trạm xe, túi xách để thẳng lên biển quảng cáo, cô dựa vào đó, hai tay đút vào túi áo đồng phục, yên lặng quan sát chàng trai đứng bên phải ở phía trước.

Chàng trai đồng phục cắt tóc gọn gàng, vẫn là bộ dáng trong ấn tượng, sườn mặt trắng dưới ánh mặt trời, mũi thẳng, ánh mắt rất nghiêm túc, nhìn kĩ, có thể thấy lông mi cũng rất dài.

Ban đầu Hứa Thuần lại cảm thấy tự ti.

Lúc này anh nghiêng đầu về bên phải, dường như bị tiếng cười nói của mấy cô gái thu hút, khoe miệng hơi giương lên, nhìn về bên trái theo hướng xe chạy tới.

Hứa Thuần gạt vẻ vội vàng lúc nãy qua một bên, ánh mắt lại đặt lên sau gáy anh, tiếp tục quan sát nét tươi mới khác với trong quá khứ trên người anh.

Ừm, trừ đồng phục và cặp sách luôn không đổi, giầy đã được thay mới rồi, từ Adidas sang Nike.

Hứa Thuần so với đôi giày trên chân mình, quyết định cuối tuần cũng sẽ bắt đầu đi Nike.

Tuy đôi giày kia không hợp ý cô, đã bị cô lảng quên trong góc tủ giày từ rất lâu rồi.

Anh đi, cô cũng muốn đi.

Quyết định chớp nhoáng, lại khiến tâm tình cô tốt hơn vài phần.

Trước mắt, chàng trai đồng phục cúi đầu, chắc đang nghịch điện thoại, tay phải đút túi áo, Hứa Thuần nhìn chằm chằm, thấy tai nghe màu trắng được kéo ra, sau đó nhét vào tai chàng trai.

Anh cũng thích nghe nhạc, không biết bên trong là ai hát nhỉ.

Hứa Thuần bắt đầu mơ màng, ánh mắt cũng bay tới nơi khác, nhưng ý thức vẫn chăm chú nhìn anh.

Không lâu sau, bóng dáng kia chuyển động, hai chân bước xuống trạm.

Không chỉ chàng trai đồng phục, những người xung quanh đều lũ lượt kéo lên.

Hứa Thuần thu suy nghĩ lại, nhận thấy xe số năm đã dừng ngay trước mặt.

Cô vội theo lên, đứng ở góc tối phía cuối dòng người, ánh mắt bất an nhìn lên đầu xe, thấy chàng trai đồng phục đứng đầu, nhanh chóng quẹt thẻ, sau đó lên xe.

Lòng cô chùng xuống, cũng xếp hàng, đi lên theo thứ tự.

Trên xe quá nửa là học sinh, ai nấy đều cúi đầu, Hứa Thuần rướn cổ nhìn một vòng, không thấy người mình quen.

Lái xe đóng cửa trước, bảo những người gần đó tản ra.

Hứa Thuần lách đến chỗ trống ở giữa, nắm lấy tay vịn ổn định vị tí, đang muốn tìm vị trí của chàng trai đồng phục.

Quay đầu, phát hiện người ta ở ngay sau lưng mình.

Anh quay lưng vào cô, cũng bắt lấy tay vịn bên kia.

Vẫn cúi đầu, nghe nhạc chơi điện thoại, bộ dáng rất an tĩnh.

Hứa Thuần hít sâu một hơi.

Trên xe buýt không mở cửa sổ, người chen người đầy mồ hôi, cô lau cổ, hơi nóng.

Hứa Thuần quay đầu phìn về phía trước, ánh mắt vẫn quét qua người phía sau lưng.

Cô và anh rất ít khi tiếp xúc gần như vậy, có được là hạnh phúc.

Hứa Thuần lặng lẽ hưởng thụ quãng thời gian ngắn ngủi này, nhân cơ hội ngắm nhìn anh, cao khoảng trên một mét tám, đầu cô chỉ cao hơn vai anh một chút, đoán chứng cả cằm cũng không đặt lên được.

Cô có chút xúc động, không ngờ xe bỗng quẹo, mọi người đều ngã về phía sau theo quán tính.

Hứa Thuần bất ngờ không phòng bị, may mà nắm chặt tay vịn, cặp sau lưng đỡ, không quá khó coi.

Nhưng ngay sau đó, cô tỉ mỉ nhớ lại khảnh khắc kia, vừa rồi họ đã chạm vào nhau rất khẽ.

Lần đầu tiên, đáy lòng nở một đoá hoa sáng lạn.

Đoá hoa này, vẫn nở đến khi chàng trai đồng phục xuống xe.

Hứa Thuẫn đã sớm nhớ kĩ chỗ anh xuống xe, vẫn là Quảng trường nhân dân.

Lần này cửa xe vừa mở, ánh mắt cô liền dáo dác nhìn quanh, nhìn anh xuống xe, mãi đến khi đi ngược hướng lại, bóng dáng kia vẫn khắc trong đầu cô, lưu giữ kí ức sâu xa.

Lần sau là bao giờ đây?

Hứa Thuần thở dài, dáy lóng có chút chờ mong.

Lấy điện thoại di động ra, mở album gần đây, là lúc chờ xe ban nãy, cô cố ý tắt âm, lén chụp một tấm.

Trong ảnh, bóng lưng thiếu niên, cao gầy chính trực.

--- ------ -------

Tác giả có lời muốn nói:

Ngày tháng tư đẹp trời, mở một bộ truyện ngắn, viết về thầm mến.

Không đào hố sâu, không viết dài hơn, viết xong là được.

--- ------ -------

Te có lời muốn nói: Thầm mến a thầm mến, nay đổi gió edit truyện buồn, sẽ cố gắng không drop, nhưng bản tính thích ngọt sủng, lỡ đứt gánh giữa đường cũng đừng trách em nó ~~

═══

Chú thích:

[1] Học sinh cao tam trường Nhất Trung: Học sinh lớp 12 của trường cấp 3 tên là Nhất Trung.

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Từng Thử Buông Bỏ Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Edit: Thố Lạt

Beta: Thố Lạt

Hứa Thuần xuống xe.

Cô đi không ngừng nghỉ, vào một cửa hàng văn phòng phẩm gần đó.

Lúc nãy trên xe, cô tâm huyết dâng trào, đột nhiên muốn làm một chuyện.

Đầu nghĩ tay làm, cô đi mua những dụng cụ cần để thực hiện việc này -- giấy và bút.

Mua xong về đến nhà, Hứa Thuần thay giày, chào mẹ Hứa đang bận rộn trong bếp, vội vào phòng đóng cửa lại.

Cô lấy giấy vẽ và bút mới mua ra, bày biện ngăn nắp trên bàn học, tay chống cằm trầm tư nhìn trang giấy.

Cảnh tượng vừa rồi vẫn khắc sâu trong đầu cô, chỉ là cô không dám nhìn thẳng anh, nên vẽ ngũ quan không rõ lắm.

Hứa Thuần từ bỏ, định sẽ vẽ bức ảnh chụp sau lưng và sườn mặt khi nãy.

Nghĩ vậy, cô lấy điện thoại mở tấm hình vừa nãy ra.

Ngắm nhìn thật lâu, cô để điện thoại sang một bên, bắt đầu phác thảo.

Đường bút có chút gượng gạo, ban đầu Hứa Thuần có chút không vừa lòng, bỏ đi không ít bản nháp.

Đến mấy tấm sau, đường nét mới dần nhu hoà.

Hứa Thuần học phác hoạ từ khi mới vào Nhất Trung, học được chưa lâu, chỉ mới một mùa hè thôi.

Lúc trước, ba Hứa mẹ Hứa mong con gái có thể học chút nghệ thuật bên cạnh việc học hành, đã cho cô tham gia không ít khoá năng khiếu, dương cầm thư pháp vẽ và các môn nghệ thuật có thể giúp khí chất tinh thông.

Tính tình Hứa Thuần nhu thuận, từ nhỏ đến lớn luôn nghe theo sự sắp xếp của ba mẹ, nghĩ và làm luôn theo truyền thống, cũng chưa bao giờ giám lơ là việc học, bởi vậy đã không phụ sự kì vọng của một người đứng nhất trong kì thi vào trường thực nghiệm Nhất Trung.

Có thể nói, cô thích nhất là học tập.

So đi tính lại, những môn nghệ thuật này vẫn không khiến cô cảm thấy hứng thú lắm.

Nhưng mà, dù sao cố gắng một thời gian, trải nghiệm rồi, cô cũng có chút hứng thú với hội hoạ.

Đây là môn học vừa buồn tẻ vừa sinh động.

Lúc trước cô chỉ chuyên tâm học tập một thời gian, nhưng sau này vì học tập mà cho vào quên lãng.

Bình thường vẽ vời lung tung, không ra hình dáng người và vật, có khi chỉ có ngũ quan khuôn mặt, có khi chỉ là một nửa của vật nào đó, cũng có khi là nhìn xa từ phía sau.

Cô cũng có trái tim thiếu nữ, lúc trước từng lén vẽ chàng trai mình thích, sau đó lén kẹp trong nhật kí, lâu lâu lấy ra, vậy mà quên cả tên đối phương, như nhìn một người lạ, không còn thưởng thức bề ngoài, mà là xem xem bản lĩnh vẽ tranh của cô có tiến bộ hay không.

Cô biết trình độ của bản thân, chỉ thích hợp phác hoạ, không xử lí tốt chi tiết.

Nhưng bây giờ, cô bỗng muốn nghiêm túc thử một lần, chỉ vì khoảnh khắc tim đập lần gặp ấy.

Nghĩ vậy, cô lại thấy mình thật BT, ngay cả tên của anh cũng không biết.

Ngay cả lớp của anh cũng không rõ, chỉ nhớ mơ mơ hồ hồ là đã từng thấy anh trên sân bóng rổ.

Một khuôn mặt, trí nhớ mơ hồ, thời gian đã lâu.

Đến giờ cơm tối, Hứa Thuần vẫn chưa vẽ xong bóng lưng, phần lớn thời gian cô đều ngẩn người nhìn mặt giấy.

Ba Hứa hỏi về cuộc thi lần này, Hứa Thuần thành thật trả lời không hài lòng với độ khó và thành tích mình mong muốn, không tốt như lần trước.

Mẹ hứa thương con gái học tập vất vả, gắp đồ ăn động viên, bảo cô nghỉ ngơi, đừng quá sức.

Ba Hứa cũng khôn ngoan bảo đừng tạo cho mình áp lực quá lớn, có khó khăn gì cứ hỏi thầy cô giáo.

Hứa Thuần gật đầu, trên phương diện này, trước giờ cô đều rất tự giác, không cần người nhà quan tâm lo lắng nhiều.

Hết kì nghỉ dài hạn quay lại trường học, môn nào cũng bắt đầu kiểm tra.

Giờ tự học buổi trưa, Hứa Thuần xem lại đề sai, lại nhanh chóng làm xong hai bài thi, dành chút thời gian rảnh cuối cùng, lấy một tập giấy, tiếp tục hoàn thành nửa thành phẩm hôm nọ.

Cô chất đầy sách hai bên bàn học, trải giấy ra giữa, để sách tiếng anh bên cạnh để che, tay trái chống cằm, tay phải bắt đầu vẽ.

Không phải phác hoạ khó, mà là Hứa Thuần không muốn xong sớm như vậy, chỉ muốn vẽ chút gì đó sau khi học tập để giải khuây thôi.

Nếu vẽ, cũng phải vẽ người mình thích.

Cô làm không biết mệt.

Phó Nhất Nam cùng bàn liếc qua, khẽ hỏi: "Cậu vẽ ai vậy?"

Hứa Thuần giật mình, muốn che lại cảm thấy dư thừa, người trên bản vẽ chỉ là một bóng dáng, không chi tiết.

Cô bình tĩnh lại, nói loạn xạ: "Không có, mình chỉ vẽ bậy thôi."

Phó Nhất Nam nhìn cô đầy nghi ngờ: "Thiếu nữ hoài xuân rồi!"

Hứa Thuần đỏ mặt, thấp giọng phản bác: "Đâu có."

Phó Nhất Nam bĩu môi, hỏi: "Sao cậu không vẽ mắt và miệng?"

Câu hỏi này, Hứa Thuần cố ý né tránh, vì tưởng tượng của bản thân và vẽ lên sẽ không giống nhau.

Cô che giấu: "Không biết phải vẽ sao nữa."

Phó Nhất Nam vươn tay, lấy bức vẽ của Hứa Thuần ngắm một hồ, một lát sau đánh giá: "Chân dài như vậy, cao như vậy, đây nhất định là một anh đẹp trai."

Hứa Thuần cười: "Cậu biết là đẹp trai, vậy cậu nói xem anh ấy đẹp ra sao?:

Phó Nhất Nam chống má, mắt nhìn ra cửa, còn đang nghiêm túc suy nghĩ, lập tức sáng mắt, ngón trỏ chỉ vào tấm lưng ngoài cửa phòng, khẽ nhếch cằm nói: "Đấy, như anh ấy vậy."

Hứa Thuần tỏ mò nhìn theo tay của Phó Nhất Nam.

Giờ tự học buổi trưa sắp kết thúc, không ít người ra ngoài đi toilet, đâu đâu cũng có người, bên ngoài phòng học cũng có mấy người đang đứng nói chuyện.

Hứa Thuần đảo mắt qua những người ngoài cửa sổ, liền bị một bóng dáng đang ghé vào cửa sổ gọi người khác thu hút.

Người nọ không xa lạ với Hứa Thuần, là chàng trai đồng phục vô tình gặp trên xe buýt.

Lúc này chàn trai đồng phục không mặc đồng phục, anh chỉ mặc chiếc áo đen, có lẽ do nóng, giấy trên tay bị anh dùng để quạt không ngừng.

Ánh mắt Hứa Thuần bỗng dừng lại, cô nghiêng người, nín thở nắm chặt bút trên tay, quay đầu lẳng lặng nhìn anh, yên lặng thưởng thức như lúc trên xe.

Thật lâu sau, Phó Nhất Nam kịp thời vỗ vai cô: "Nhìn gì vậy?"

Hứa Thuần lập tức thu liễm quay đầu, thoải mái nói: "Cậu nói người đang đứng nói chuyện ngoài cửa?"

"Ừ."

Hứa Thuần gật đầu, không yên: "Cũng được."

Phó Nhất Nam nghi hặc nhìn cô: "Đây không phải cũng được, nhìn hết các anh lớp 12, không tìm ra ai đẹp như anh ấy đâu."

"A." Hứa Thuần bình tĩnh hỏi tiếp, "Hình như mình từng gặp anh ấy rồi, cậu biết tên anh ấy không?"

"Phó Nhất Năm quăng cho cô một ánh mắt khó tin, nói: "Nói cậu chỉ biết học, nhưng mà không để ý chuyện bên ngoài, ngay cả chủ tịch hội học sinh cũng không biết."

Hứa Thuần kinh ngạc: "Anh ấy là chủ tịch hội học sinh?"

"Chứ sao?" Phó Nhất Nam hỏi, "Cậu cho là anh ấy tìm ban trưởng của chúng ta làm gì?"

Hứa Thuần hỏi tiếp: "Vậy chủ tịch hội học sinh tên..."

"Tưởng Thừa Khải."

Hứa Thuần lặp lại: "Tưởng Thừa Khải."

Sau đó, cô đọc thầm trong lòng vô số lần.

Không phải chứ, cô đã sớm nghe những người bên cạnh nói đến cái tên này, nhưng chưa từng liên hệ với chàng trai đồng phục.

Có lẽ vì chưa thử tìm kiếm manh mối, mới khiến sự thật đến chậm.

Hai hoà làm một, từ nay, tin tức của chàng trai đồng phục đã đầy đủ rồi.

Tưởng Thừa Khải là người đứng đầu hội học sinh, các bạn cùng khoa đều đùa nhau gọi anh là Uỷ viên Tưởng dài.

Các bạn trong lợp, khi tán gẫu từng nhắc đến nhân vật hội trưởng này, trong lời toàn là sùng bái và hâm mộ.

Có người nói anh quản lí tốt, cũng có người nói anh học giỏi, có nhiều nữ sinh theo đuổi anh, nhưng anh chưa chấp nhận ai.

Hứa Thuần nghĩ miên man, trong lòng phong phú thêm nhiều.

Làm giác này cô không lạ gì, nhưng là biết được tên người trong lòng.

Với cô, thoả mãn và vừa lòng.

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Từng Thử Buông Bỏ Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Edit: Thố Lạt

Phó Nhất Nam là một người nhiều chuyện.

Tất cả chuyện Hứa Thuần biết được sau đó, đều do Phó Nhất Nam tiết lộ.

Vì vậy, Hứa Thuần bắt đầu vô thức tìm hiểu chút chuyện về hội học sinh thông qua cô.

Tuy Phó Nhất Nam không nằm trong hội học sinh, nhưng cũng biết không ít nội tình. Một trong số đó là chủ tịch và phó chủ tịch đang qua lại.

"Anh ấy có bạn gái rồi à?"

Giờ nghỉ giữa tiết thể dục, Hứa Thuần ngồi trên bãi cỏ, nghe xong ngồi bật dậy nói.

Phó Nhất Nam lắc đầu: "Cũng chưa chắc, nhưng ai cũng nói vậy, theo người trong hội học sinh, gần đây uỷ viên Tưởng dài và phó chủ tịch khá thân thiết, hai người còn ăn cơm chung nữa."

Hứa Thuần vòn cỏ xanh bên cạnh, khẽ nói: "Đi cùng chưa chắc đã bên nhau."

Phó Nhất Nam nói: "Dù sao mình vẫn thấy họ rất hợp nhau."

Hứa Thuần không nói nữa, trong lòng có chút tư vị khó hiểu.

Sau đó cô đi tìm bạn học đánh cầu lông, sân đánh có gió, cầu bị bay ngược, đánh nữa cũng chẳng được gì, cô lại không yên lòng, về sớm.

Dãy phòng học lớp mười nằm phía nam, mỗi lần đi từ sân thể dục về lớp đều phải đi qua dãy phòng học lớp mười hai, nhiều ngày nắng chói chang, các nữ sinh ngại đi ra ngoài phơi nắng, cứ đi tắt qua hành lang, hai ba người một nhóm trò chuyện rôm rả.

Lớp Hứa Thuần ở tầng cao nhất, phải đi qua đoạn đường dài nhất.

Cô cùng Phó Nhất Nam và các cô gái đi qua dãy phòng học lớp mười hai, đi lên cầu thang, vừa nói chuyện vừa đi.

Sau khi biết được lớp của Tưởng Thừa Khải từ trong miệng Phó Nhất Nam, cô đã sớm định vị được bọn họ ở cùng hướng, trùng hợp là cũng ở lầu bốn, nhưng cách nhau những 11 phòng, nhìn nhau từ xa.

Không thể coi thường là, đáy lòng cô từ từ dâng lên nỗi chờ mong và kích động, cho dù trước đây từng đi qua đây không ít lần, cũng không căng thẳng

như bây giờ.

Cảm giấc ấy khó mà hình dung được, lại mãnh liệt khó hiểu, giống như sau đó cô sẽ gặp anh ngay vậy.

Nhưng nghĩ đi ngĩ lại cũng không có khả năng, lúc này trên hành lang không có tiếng bước chân ai đi lại, hoàn toàn im lặng, thỉnh thoảng mới truyền đến tiếng giảng bài từ các phòng học.

Hứa Thuần không nói nhiều, những người quen biết yêu mến đặt cho cô biệt danh Văn Tĩnh.

Lúc này, cô thật sự không có gì để nói, các cô đi trước tíu tít bàn về bộ phim Hàn đang hot gần đây, đáy lòng cô lại tỉ mỉ phân tích tâm tư nhỏ kia.

Đến nửa lầu ba, các cô gái cười lớn, cố tình làm loạn.

Hứa Thuần không nghe thấy họ nói gì, hai chân hơi mỏi, đang muốn rẽ, lại có một nam sinh hấp tấp lao xuống, khiến Hứa Thuần và nữ sinh bân cạnh mất thăng bằng, vẫn không tránh được tông vào tường, suýt ngã.

Bạn học nữ bị tông vào tức giận chửi thề, nam sinh kia cũng không thấy áy náy quay đầu, tiếp tục chạy xuống, rõ ràng có người đang đuổi theo.

Hứa Thuần xoa tay ôm eo, đang định tính sổ, nhíu mày nhìn lên, chết chân tại chỗ.

Trên cầu thang lầu bốn, một bóng dáng quen thuộc đang lao xuống, áo sơ mi trắng quần bò đơn giản, đôi chân dài đi xuống, vì bên cạnh nhiều nữ sinh, nên đi khá chậm.

Tim Hứa Thuần nhảy lên cổ, dời mắt, nhìn xuống hoa văn trên cầu thang.

Trong đầu, vẫn là ánh mắt khi nãy của anh, nụ cười mỉm của anh.

Anh đang vui vẻ gì đó, cười rộ lên càng đẹp.

Đôi chân kia từ từ đi về phía các cô, tim Hứa Thuần đập thình thịch, không thể bình tĩnh.

Cô chờ anh đi xuống, nhìn bóng lưng anh thêm một chút cũng được.

Nhưng anh nhanh chóng đi đến, lại nghe đỉnh đầu truyền đến tiếng thăm hỏi.

“Em không bị thương chứ?”

Hứa Thuần nghiêng đầu, còn đang hoài nghi anh nói với ai.

Nữ sinh bên cạnh trả lời trước: “Không sao không sao.”

Tưởng Thừa Khải gật đầu, quay đầu chú ý cánh tay ôm eo của Hứa Thuần, nghiêng đầu hỏi: “Eo của em bị thương à?”

Lúc này Hứa Thuần nghe rõ, anh đang nói chuyện với mình, vô thức a một tiếng, đỡ lấy kính mắt sắp rơi, cúi đầu xua tay nói: “Em không sao.”

“À.” Tưởng Thừa Khải gật đầu, dừng lại một lát rồi đuổi tiếp, miệng kêu tên nam sinh kia.

Hứa Thuần đi lên vài bước ghé vào cạnh lan can, tấm mắt di chuyển theo bóng lưng đang chạy của anh, áp tay lên lan can, từ từ di xuống, đến khi bóng dáng anh hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt.

Lên lầu bốn, tâm tình Hứa Thuần rất tốt, gió nhẹ thoảng qua, phả lên mặt, thoải mái tự do khó nói nên lời.

Từ hôm đó, Hứa Thuần nhận ra, mình và uỷ viên Tưởng dài ngày càng có duyên.

Buổi trưa đến nhà ăn ăn cơm, cô chọn ngồi đối diện cửa căn tin, vô tình bắt gặp bóng dáng anh thu dọn bàn ăn.

Trước giờ tự học buổi chiều mười phút, anh sẽ xuất hiện trong siêu thị đúng giờ, mua một chai nước và bánh mì, sau đó đi một mình hoặc cùng bạn đến dãy phòng học.

Nghỉ trưa là thời gian hoạt động tự gio giữa giờ, cô có thể đứng cuối hành lang nhìn bóng anh lau mồ hôi trên sân bóng rổ, khi trờ về có đôi lần chọn đi qua cầu thang lớp mười, nói cười cùng một nhóm nam sinh.

Có lần Hứa Thuần xuống lầu nộp bài tập tiếng anh, ôm một chồng sách bài tập dày, trùng hợp thấy anh đi xuống, hơi thở như bị rút cạn, chỉ biết cúi đầu đi qua, bên tai là tiếng cười sang sảng của anh, và mùi mồ hôi toả ra trên người anh quanh chóp mũi.

Hứa Thuần bắt đầu thích những ngày đi học, giống như mỗi ngày đều có hi vọng, chỉ cần lạc ở góc nào đó trong trường, cô sẽ thấy bóng dáng của anh, hơn nữa bất ngờ thường không phụ kì vọng.

Lâu dần, cô cũng đoán, Tưởng Thừa Khải và phó chủ thịch kia không có quan hệ thân mật gì, chỉ là trao đổi học tập và công việc thôi.

Hứa Thuần cũng phát hiện, trước đây cô dồn tất cả tâm tư vào việc học, nay ngoài học tập còn chú ý đến tất cả những chuyện liên quan đến anh.

d

Những chuyện này bao gồm: Bọn họ vô tình chạm mặt trong trường mười sáu lần, ở các nơi khác nhau như căn tin, siêu thị, hành lang, cạnh dãy phòng học tỷ lệ chạm mặt lớn nhất, anh mặc tổng cộng tám bộ đồ, đa phần là trắng đen đơn giản, hay đi cùng nhóm nam sinh, khi đi hay đút một tay vào túi quần, một tay thả lỏng, ánh mắt trầmtĩnh nhìn về phía trước, sẽ quét qua các bạn học xung quanh, khiến người ta lầm tưởng nhìn ai cũng rất thâm tình.

Hứa Thuần sợ mình không nhớ được, cố ý chuẩn bị nhật kí, ghi lại tất cả những chuyện nhỏ nhặt ấy, chỉ có mình cô biết, cũng chỉ có mình cô thích ghi lại.

Lâu ngày, hình thành tình cảm thầm mến không nơi giãi bày.

Tình cảm này, tích luỹ từng chút một, cũng không dám thử đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Từng Thử Buông Bỏ Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Edit: Thố Lạt

Gần đây Hứa Thuần đi học luôn thất thần, Phó Nhất Nam ngồi cùng bàn đứng ngoài cuộc hiểu rõ.

Lúc này, Hứa Thuần hỏi thầy giáo đang giảng đến trang mấy, Phó Nhất Nam giật mình nhìn cô: "Cậu lại tư xuân à, mấy lần rồi, sao vẫn vậy thế?"

Hứa Thuần vò đầu che giấu: "Hơi khó à."

Phó Nhất Nam nghi hoặc: "Khó cậu cũng không như vậy."

Hứa Thuần che miệng ngáp: "Khó là khó."

Phó Nhất Nam nói trúng tim đen: "Có phải nhớ đến đối tượng thầm mến nào đó rồi không?"

Tim Hứa Thuần khẽ run, rối rít phủ nhận: "Không có đâu."

Phó Nhất Nam cũng chỉ hơi nhiều chuyện chút thôi, thấy Hứa Thuần không có gì khác thường, cũng không nói nữa.

Nhưng Hứa Thuần lại suy nghĩ sâu xa, tự nhận phương diễn quản lí sắc mặt không tốt, khiến người ta nghi ngờ, sau này càng giấu càng kín.

Vì thế từ đó, mỗi khi các bạn bàn về chuyện của các nhân vật quan trọng, cô chỉ dỏng tai nghe, không tham gia vào, nhưng để tâm nhiều hơn, giả bộ làm bài tập, sau đó sẽ thầm nghĩ về tin tức mới nghe được, lại bắt đầu nghiền ngẫm tính cách và tính tình của anh.

Trong trường, cơ hội chạm mặt Tưởng Thừa Khải không nhiều lắm, khi quá nhớ, ngoài tình cờ gặp mặt, Hứa Thuần hay tranh thủ thời gian quan trọng đi tìm anh.

Ví dụ như, mỗi lần đi từ kí túc xá về lớp, Hứa Thuần cẩn thận che giấu s9ộng cơ trong lòng, nhẹ nhàng khuyên các bạn đi về theo hướng dãy phòng học lớp mười hai, sau đó thuận tiện đi ngang qua lớp của anh, ánh mắt tuỳ ý quét qua, chỉ để xem anh như thế nào.

Nhiều khi, cô không thấy anh, đoán là anh còn đang bận ở kí túc xá, hoặc cũng đang trên đường đến, hay đang chơi bóng rổ trên sân.

Đi sang cạnh hành lang dài, song song với sân bóng rổ, vừa đi vừa tìm kiếm bóng dáng quen thuộc trên sân.

Tìm được, cô mừng khôn tả.

Cũng có vài lần, cô thấy bóng lưng anh trên hành lang, vì vậy nhân cơ hội nói chuyện với bạn cùng phòng đi sát phía sau, vừa bất an tán gẫu, vừa lén quan sát động tác nhỏ của anh, sau khi anh vào phòng học, cô lại nhìn sang bàn học của anh.

Những lúc như vậy, trên mặt cô thường rất bình tĩnh, không một gợn sóng, trong lòng l;ại vô cùng phong phú, yên lặng ghi nhớ tất cả những gì liên quan đến anh, dần dẫn đã trở thành một thói quen.

Cô vốn định duy trì thói quen này đến cùng.

Dù sao, thời gian trước kì thi đại học cũng không còn nhiều nữa.

Cô quý trọng từng ngày trôi qua.

Nhưng có khi suýt bại lộ.

Có hôm, liên tiếp hai giờ tự học sáng chiều, Hứa Thuần đi qua cửa lớp anh, đâm phải Tưởng Thừa Khải trên hành lang, lúc ấy bên người cô không có bạn học, mặc đồng phục lớp mười đi trên hành lang lớp mười hai rất chói mắt.

Thời tiết nóng dần, một nhóm nam sinh ghé vào cạnh lan can, nói linh tinh, dưới những ánh mắt chăm chú như có như không, Hứa Thuần nóng mặt, nếu có người chú ý, sẽ thấy kì lạ vì sao cô cứ hay đi qua bên này.

Tuy nói cảnh tượng này cô đã từng tưởng tượng ra vô số lần, nhưng khi thành sự thật cô lại như rùa đen rụt cổ.

Lúc ấy, cô thầm than cho chính bản thân, hối hận vì sai lầm của mình, nhưng vẫn bình tĩnh đi qua đoạn đường này, đáy lòng lại hi vọng anh nhìn mình thấy quen, cho dù chỉ hơi quen cũng được, như vậy có lẽ cô còn có hút may mắn.

Dù sao anh cũng từng nói chuyện với cô, nên có lẽ có chút ấn tượng.

Hứa Thuần cố nén không quay đầu nhìn xem sau khi cô đi qua có ai nhìn theo không, nhưng nếu lại bứt dây động rừng, vậy thật sự xong rồi.

Cô sợ tâm tư của bản thân bị nhận ra, như đánh cắp tang vật, thấp thỏm nắm chặt tay, cuối cùng cũng qua chỗ ngã rẽ, mới dám nghiêng đầu quay lại nhìn, tường chắn mất bóng dáng của anh, không thấy anh đang làm gì.

Hứa Thuần đi tiếp lên trước vài bước, cuối cùng cũng thấy bóng lưng anh, lại nhận ra ngay từ đầu anh không thể nhìn lại, mà đang nói chuyện với một nữ sinh khác.

Hứa Thuần chống tay lên lan can đi tiếp, trong lòng dâng lên cảm giác mất mát.

Giờ phút ấy, cô chỉ mong, mình là bạn cùng lớp với anh thì tốt biết mấy, cho dù chỉ là lớp bên cạnh, hay lầu trên lầu dưới, chỉ muốn học cùng khoá với anh, có chung đề tài nói chuyện.

Mỗi lần như vậy, cô hiểu rõ, mình bất lực.

Trong suốt hai năm sau, cô càng bất lực.

Khi đó, trong trường không còn bóng dáng của anh, bọn họ sẽ không còn cơ hội gặp mặt, cô thậm chí không biết anh sẽ lên đại học nào, sẽ ở bên cô gái ra sao, lại không biết có vừa mắt ai không, mà anh thì ngay cả cô là ai, tên gì cũng không biết.

Nghĩ vậy, cả người bứt rứt, muốn làm gì đó để anh biết.

Nhưng cô không có cách nào liên lạc với anh, ngay cả số điện thoại cũng không có chỗ hỏi, hỏi rồi chỉ sợ tâm tư bị lộ.

Cô bắt đầu chán ghét tính sợ phiền phức của bản thân, nếu cô là người hướng ngoại hoạt bát không tim không phổi, phóng khoáng dám yêu dám ghét thì tốt rồi.

Nếu thật sự là như vậy, có lẽ cô đã sớm tham gia hội học sinh, dù tỏ tình bị từ chối, tốt xấu gì cũng có thể làm bạn.

Đây là một suy nghĩ trưởng thành, nhưng cô vẫn chưa trưởng thành.

Hai chữ 'bày tỏ' với Hứa Thuần mà nói, là không thực tế cũng không thể thực hiện.

Thứ nhất, cô không phải người mạnh mẽ chủ động, chưa biết ý đối phương, sẽ không bày tỏ với con trai, càng không có cách nào dự tính kết quả, cũng không dám đánh cược.

Thứ hai, cô không tự tin, anh hoàn toàn không biết cô, nếu được bày ỏ lại hoàn toàn ngơ ngác, chỉ có thể để lại cô xấu hổ đối mặt. Nếu anh từ chối vô tình, có lẽ tim cô sẽ như tro tà.

Hơn nữa, cô cũng đã cân nhắc nhiều lần, so với bày tỏ, cô thích quá trình thầm mến hơn, tuy chua xót nhưng phần lớn thời gin vẫn rất ngọt ngào.

Cho dù sánh cùng trời đất, cô cũng nguyện ý, cho dù tạo cho mình chút niềm tin nhỏ nhoi cũng được, tốt xấu gì anh cũng từng xuất hiện trong thanh xuân của cô, không còn gì hối tiếc.

Nếu giấc mơ này có thể kết thúc hoàn mỹ, sẽ là cảnh tượng như thế nào.

Hứa Thuần không phải chưa từng mơ đến, nếu họ có kết quả, sẽ phát triển ra sao.

Nếu thật sự có cơ hội ấy, cô hi vọng đừng sớm như vậy.

Bây giờ cô vẫn chưa đủ xuất sắc, thành tích không nổi bật, tính cách không hoạt bát, không có gì tốt, nhìn tổng thể, không chỗ nào có thể khiến anh chú ý.

Cô thầm cầu mong, anh có thể chờ một chút, chỉ hai năm thôi

Chờ cô thành người tốt, có đủ dũng khí, khi đó cô nhất định sẽ đứng thẳng trước mặt anh, chính miệng nói với anh, khi còn trẻ, từng có một cô gái, rất thích rất thích anh.

Từ thích đến yêu, từ đầu đến cuối.

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Từng Thử Buông Bỏ Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Edit: Thố Lạt

Hứa Thuần tỏ ra rất cẩn thận, cất giấu bí mật nhỏ sâu dưới đáy lòng.

Đôi lúc, cô ghi bí mật vào nhật kí có khoá; đôi lúc, cô gửi gắm vào những bản vẽ.

Nói đến bức phác hoạ kia, sau này cô vẫn không thể vẽ xong, không phải vì không có thời gian, mà là cố ý, giữ lại làm không gian tưởng tượng, khi nhìn có thể suy nghĩ vẩn vơ, mãi không hết ý.

Trong nghệ thuật có một thủ pháp sáng tác, tên là lưu bạch, nôm na chính là như vậy.

Khi suy nghĩ miên man, cô vô thức viết kín tên anh trên tờ giấy trắng. Viết đi viết lại, chi chít chằng chịt, mãi đến khi tờ giấy trắng trờ nên đen sẫm, ngay cả cô cũng không còn nhìn ra chữ nữa.

Cứ thế, cô luyện viết lên anh nhanh như chớp.

Thời gian ngoài giờ có nhiều, Hứa Thuần ngoài miệng chê người trong toilet quá nhiều, cố ý đi qua dãy phòng học lớp mười một, nhưng chạy sang chờ một hồi, thấy không còn nhiều thời gian, lại chạy nhanh như chớp đến bên lớp mười hai.

Có vài lần.cô vô tình gặp Tưởng Thừa Khải, anh trùng hợp cũng vừa ra khỏi toilet nam, cùng một nhóm nam sinh dựa vào lan can nhìn sân bóng rổ hóng gió.

Khi Hứa Thuần đi qua, thình thoảng có ngó qua vài lần, không có gì lạ, trng lòng lại bắt đầu phấn khích không sao nói rõ được.

Có lẽ thích một người chính là như vậy, cô cẩn thận đi vào tầm mắt anh, che giấu tất cả vẻ mặt nên để lộ, vừa tự vui trong lòng vừa âm thầm thưởng thức, còn anh thì vĩnh viễn thờ ơ không hay biết.

Cô lén thu xếp mọi cơ hội gặp mặt, cô luôn nắm chắc những tình huống này, chưa bao giờ lệch khỏi quỹ đạo.

Trước kì nghỉ lễ một tháng năm, cả trường được tự do.

Chuông tan học vang lên, lòng Hứa Thuần đã sớm rạo rực.

Cô thu xếp cặp vở, đợi tiết học kết thúc, cất giấy bút trên bàn vào, sau đó đeo lên lưng chạy đi, chạy xuống cổng trường kiên nhẫn chờ.

Cô nhìn đồng hồ đeo tay, ước chừng chỉ một lát nữa, anh sẽ đi qua trước mặt cô.

Như Hứa Thuần dự đoán, quả thật nửa phút sau thấy bóng dáng Tưởng Thừa Khải xuất hiện.

Anh đi cùng nhóm bạn nam, trò chuyện câu có câu không.

Hứa Thuần từ chối lời mời của các bạn, nói mình có việc đi đường khác.

Cô yên lặng theo sát Tưởng Thừa Khải, cách năm bước, giữ tống độ như nhau, tư từ đi ra cổng trường.

Đến cổng, anh đi cùng bạn học nam.

Hứa Thuần đi theo anh, nhìn bóng lưng anh, lúc này như đang nói chuyện điện thoại với ai đó, ung dung thong thả bước đi.

Hứa Thuần cũng đi chậm, lấy điện thoại của mình, điều chỉnh tiêu cự xong, dừng lại, chụp một tấm hình anh đi dưới bóng rừng.

Sau đó, cô cất điện thoại, cẩn thận đuổi theo.

Đến ngã tư đường, Tưởng Thừa Khải gặp đèn đỏ đi chậm lại.

Hứa Thuần cách anh ngày càng gần, các bạn học chờ đèn đỏ xung quanh cũng không ít, cô đứng tít phía sau, nhìn bóng lưng anh ngẩn người.

Tưởng Thừa Khải vẫn đang nói chuyện điện thoại, giọng không lớn, trong giọng nói mang theo sự yêu chiều, trên mặt luôn tươi cười dịu dàng.

Hứa Thuần nắm chặt tay đút túi, chỉ nghe loáng thoáng anh nói liên tiếp vài tiếng "Ừ ừ ừ"...

Đèn xanh sáng lên, Tưởng Thừa Khải cất điện thoại, bước nhanh đi trước dòng người.

Đến giao lộ, vãn người, đi cùng Hứa Thuần chỉ còn vài ba người.

Cô không dám đi quá nhanh, chờ anh vào trạm, đứng ở một chỗ ít người, cô cũng theo vào, cúi đầu đi qua anh, giả vờ nhìn bảng trạm bên cạnh.

Người chờ xe không ít, Hứa Thuần nhìn anh qua kính phản chiếu, thấy anh cũng đang nhàm chán chờ xe, lòng có chút bình tĩnh lại.

Mỗi khi đến giờ tan học, xe buýt số năm đều chật ních.

Khi Hứa Thuần đi lên, không còn chỗ, không chen nổi, chỉ có thể bị kẹt cứng giữa đám người.

Nhanh chóng đến trạm quảng trường nhân dân.

Hứa Thuần thấy Tưởng Thừa Khải ngó đầu ra, lưu loát nhảy khỏi cửa sau, xoay người đi thẳng xuống trạm.

Cô cũng không kịp ngắm thêm chút nào.

Hứa Thuân bị ép đến mệt mỏi, cả người đầm đìa mồ hôi, chợt loé lên một ý tưởng, nhanh chóng chen ra sau xe, lảo đảo xuống xe.

Sắc trời còn sáng, ánh nắng chiều phía Tây diễm lệ.

Xuống xe, cô không biết mình phải làm gì.

Bình thường rất ít khi qua đây, cô cũng chỉ có thể đi dạo quanh đây.

Xe buýt rời đi, Hứa Thuần đứng lại, nhìn xung quanh, tìm thấy bóng dáng Tưởng Thừa Khải.

Anh đang đứng bên vạch kẻ đường, đợi dòng xe trước mặt dừng đèn đỏ, mới chỉnh lại túi đeo chéo trên vai, nhanh chóng chạy sang phía đối diện.

Hứa Thuần không có can đảm theo sau nữa, cứ thế nhìn anh mỗi lúc một xa.

Cô nâng tay xem giờ, thấy còn sớm, xuống trạm tản bộ, đi song song với anh.

Nhưng ngoài ý muốn là, Tưởng Thừa Khải vừa đến bên kia, lại tiện đường rẽ vào Viện Kiểm Sát đối diện.

Bóng người vụt vào, quen thuộc, liền mạch.

Rất rõ ràng, đây không phải lần đầu anh đi vào.

Hứa Thuần dừng bước, kinh ngạc, không hồ đồ đi về phía trước nữa.

Cô xoay người, gần đó là quảng trường và công viên, không ít thanh niên đang trượt ván, đi dạo.

Hứa Thuần bỗng thấy mình như kẻ ngốc, lại giống một kẻ điên cuồng theo đuôi.

Trong thời gian ngắn, cô đưa ra một quyết định, định đợi Tưởng Thừa Khải ra, cô sẽ lập tức lên xe về nhà.

Vì thế, cô đợi ở quảng trường, tìm ghế đá ngồi xuống, ngắm trời chiều tối dần, chờ thời gian qua đi.

Cô bắt đầu ngây ngốc, đoán lí do anh vào đó, có chút không biết làm sao.

Cuối cùng trời chiều cũng tắt nắng, người đi dạo trên quảng trường cũng vãn bớt.

Hứa Thuần lại nhìn cửa viện kiểm sát, không có bất cứ bóng người giống anh nà đi ra.

Cô nhìn khắp xung quanh, ngoài ý muốn gặp được một người vô cùng quen thuộc -- Hứa Viêm.

Hứa Viêm là anh trai Hứa Thuần, cũng học cấp ba, ở Ngũ Trung.

Lúc này, anh không cô đơn một mình, bên người có không ít bạn học, có nam có nữ, nhìn có vẻ rất thân thiết.

Hướng bọn họ đi là trạm xe buýt Hứa Thuần vừa xuống, vậy nên tất nhiên sẽ đi qua Hứa Thuần.

Hứa Thuần không giỏi che giấu bản thân, khi Hứa Viêm nhận ra cô, tiện đà dưng lên, cười chào anh: "Anh!"

Hứa Viêm bất ngờ, chỉ vào cô: "Em đến đây làm gì?"

Hứa Thuần vò đầu: "Đi dạo với bạn."

"Sao vẫn chưa về?"

"Em đang định về đây."

"..."

Bạn học xung quanh cùng xúm lại, hỏi Hứa Viêm: "Em gái cậu à?"

Hứa Viêm giải thích: "Em họ tôi."

"Em gái học Nhất Trung à?" Bọn họ nhìn đồng phục trên người Hứa Thuần, tấm tắc khen, "Giỏi quá."

Có người nhiều chuyện: "Nhất Trung giỏi lắm, Hứa Viêm cậu không bằng em gái cậu rồi."

"Nếu Hứa Viêm có thể vào Nhất Trung, vậy thì có thể học cùng ai đó rồi..."

"..."

Hứa Viêm bị chọc ghẹo, tỏ ra không vui, hét lên bịt miệng mấy người kia.

Hứa Thuần không thấy rõ, cẩn thận quan sát ánh mắt Hứa Viêm, thấy anh lén nhìn về một cố gái tóc dài trong đó, lập tức có chút khó chịu, mà sau khi đối phương cảm nhận được, nhanh chóng tránh sang nơi khác, giả vờ như không có gì xảy ra.

Hứa Viêm xấu hổ cúi đầu, đá gió dưới chân.

Hứa Thuần không tiện ở lại lâu, định cứ thế về cùng Hứa Viêm, đoàn người vừa nói vừa đi về phía trạm xe buýt.

Một giây sau, không biết ai đó thấy ai, hô lên: "Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến!"

Hứa Thuần không biết Tào Tháo là gì, nhìn theo hướng họ chỉ, thấy Tưởng Thừa Khải đi về bên này, mỉm cười nhìn chằm chằm một người trong số họ.

Trong nháy mắt, Hứa Thuần có ảo giác, cho rằng anh đang mỉm cười với cô.

Giây phút ây, lòng cô mềm nhũn.

Nhưng mà, khi anh sắp đến gần, vươn hai tay về phía cô gái Hứa Viêm vừa nhìn, ôm chặt cô, đặt tay lên đầu đối phương khẽ xoa.

Bên tai bỗng vang lên tiếng ồn ào.

Ý cười yếu ớt trên môi Hứa Thuần chuyển thành cứng ngắc, mím chặt môi, bắt đầu thấy khó thở.

Hình ảnh ấy chạy ngang trước mắt cô, bày tỏ rõ ràng tình cảm của anh, không chút giấu diếm, ôm ấp cô gái kia giữa bao người, cười không ngớt.

Hứa Thuần chợt đau lòng, quay lưng từ từ tránh ra, tránh xa những người này, rời xa những tiếng ồn ào, ngực như có lỗ hổng, bị người ta từ từ xé ra, đau âm ỉ.

Cô ra sức hít sâu, ngẩng đầu nhìn trời, u ám hơn.

Cô có chút hối hận, khi nãy nên về thẳng, không nên xuất hiển ở đây, mạnh mẽ cho mình một lí do để từ bỏ.

Te có lời muốn nói: Tim Te đang tan vỡ, đau lòng level max-ing TT_TT

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Từng Thử Buông Bỏ Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Edit: Thố Lạt

Trên đường về nhà, Hứa Thuần và Hứa Viêm hiểu ý không lên tiếng.

Tâm tình HỨa Thuần có chút khó chịu, có thể cảm nhận được Hứa Viêm cũng không vui.

Đi vào cửa tiểu khu, cô cẩn thận hỏi: "Anh, những người khi nãy là bạn của anh à?"

Hứa Viêm hé răng 'ừ' một tiếng.

Hứa Thuần gật đầu, nghiêng mặt nhìn anh: "Có phải anh thích... cô gái tóc dài khi nãy không?"

Hứa Viêm cụp mắt, cười đáp lại: "Có mấy cô gái tóc dài lận, em nói ai?"

"Là chị có bạn trai ấy." Nói ra lời này, khiến cô cũng có chút khó chịu, "Chàng trai kia, hình như học trường bọn em."

Hứa Viêm bước chậm lại, nhìn em gái anh, nói: "Em quan sát rất cẩn thận."

Hứa Thuần thấy mình đoán trúng, lại không thể nói gì.

Có thể nói gì đây, đâu thể oán trách được gì.

Người cô và anh thích, đang yêu nhau, nói ra thật quá đáng thương.

Trong đời luôn đầy tính phim ảnh, một phút trước cô vẫn còn đang hăng hái muốn vươn lên, trờ thành người xuất sắc như anh, ngay sau đó đã bị sự thật tàn nhẫn doạ sợ rồi.

Nhưng giữa hai người không hề có xung đột, cô rất tỉnh táo, đọc sách phấn đấu là chuyện của bản thân, đây là mục tiêu của đời cô, sẽ không thay đổi vì bất cứ ai.

Nhưng lúc này, cô không thể âm thầm mượn danh nghĩ tình yêu, đánh trống phát cờ kêu gọi mình hăng hái tiến lên.

Tất cả đều do đã động lòng với anh, nên gạt bỏ một lần cho hết, đổi thái độ sạch sẽ thuần tuý, giống như khi chưa gặp anh.

Hứa Thuần không biết mình có thể làm được hay không, nhưng cô sẽ cố gắng thử.

Tối đến, cô nằm bò ra bàn, muốn vẻ để khiến mình tỉnh táo lại, nửa tiếng đồng hồ qua đi, lại càng u mê hồ đồ, trong đầu rôi như tơ vò, cả công thức cũng không vận dụng nổi.

Trong đầu chỉ nghĩ đến hình ảnh họ ôm nhau, tiếng cười ấy như vẫn vang vọng bên tai, không thể xua đi.

Cô nhận ra mình đã hết thuốc chữa, ném bút ôm dầu, giấy nháp trước mặt không biết đã kín tên anh từ bao giờ.

Tưởng Thừa Khải.

Nhưng bây giờ, tuyệt vọng biết bao.

Anh đã là của người khác, anh sẽ nắm tay người khác, ôm người khác cười, còn cười vui đến thế.

Nói cách khác, họ là của nhau.

Đây là chuyện thật nhiều người làm chứng.

Còn tình yêu của cô, sẽ vĩnh viễn bị chôn chặt, không ai biết đến, cũng không ai cất công nói ra.

Ngực Hứa Thuần như bị bóp nghẹt, khó khăn hít vào một hơi, nhặt bút lên, như bỗng trở nên ác độc, gạch những cái tên, mãi đến khi trang giấy mỏng rách bươm, đen lấn sang trang tiếp theo.

Cô cắn môi, buộc bản thân tỉnh táo lại, lúc này cô rất cần ngoại lực tác động bản thân, gạt bỏ hết những suy nghĩ rối loạn này.

Hứa Thuần đi rửa mặt, dùng nước lạnh buộc mình thanh tỉnh, sau đó quay lại cất bài tập, mở máy tính tìm phim xem.

Đây là biện pháp hữu hiệu.

Phim trên trang web đều thuộc hàng on top, cô tự động bỏ qua phim tâm lí tình cảm, chọn một bộ phim hài.

Cô chỉnh trang tâm lý, ôm hai đầu gối ngồi trên ghế, từ từ tiến vào không gian phim ảnh.

Đây quả thật là một bộ phim khiến người ta phải ôm bụng cười lăn lộn, từ đầu đến cuối không có cảnh nào khiến người ra rơi lệ.

Hứa Thuần xem say sưa, gần kết thúc, trong phim lại nói về tình cảm của nhân vật chính, cô cứ thế thay vào, cảm xúc u ám khó khăn lắm mới ém xuống được nháy mắt cái đã bị đánh tan.

Kết thúc cuối cùng viên mãn, cô hẳn nên vui vẻ hài lòng, nhưng trên mặt lại lạnh lẽo u ám.

Cô đưa tay sờ theo bản năng, nếm thử, có vị mặn.

Hứa Thuần bỗng thấy nực cười, cô đã không còn yêu, cũng không tính là thất tình, sao lại cảm thấy vô vọng như sắp phải cô độc hết quãng đời còn lại.

Nỗi chua xót dưới đáy lòng, từ từ lan ra, không điểm dừng.

Cô lại nhớ đến một câu nói cổ: Chân trời nơi đâu không có cỏ thơm.

Hứa Thuần bắt đầu chán ghét bản thân không có tương lai, dựa vào đâu mà anh đứng chỗ nào, cô cũng một lòng một dạ nhìn về phía anh, hoàn toàn không để ý đến người khác.

Có lẽ cô đã nhìn nhận anh quá hoàn mỹ, ảo tưởng quá nhiều, nếu tiếp xúc thật sự, có thể sẽ không thấy anh quan trọng như vậy nữa.

Ngồi thật lâu, Hứa Thuần bỗng nghĩ đến gì đó, tắt phim, mở QQ, đăng nhập.

Bạn tốt trên đó của cô, không phải người nhà thì chính là bạn học, công có bạn trên mạng nào.

Nghỉ ở nhà, người lên mạng cũng nhiều.

Hứa Thuần tìm trong lish bạn trung học, không tìm ra ai có liên quan đến Tưởng Thừa Khải.

Kiểm tra xong, ánh mắt cô nhìn chăm chú vào màn hình, tạm dừng một lát.

Trong giây lát, bừng tỉnh.

Tìm Hứa Viêm.

Sau khi về tán gẫu với Hứa Viêm vài câu, nghe anh giải thích, những người trên quảng trường đều là bạn cấp hai của anh, kể cả Tưởng Thừa Khải.

Nghe Hứa Viêm nói, có vẻ quan hệ giữa họ không tệ.

Nếu từng là bạn học, cũng chính là bạn tốt.

Hứa Thuần vào trang cá nhân của Hứa Viêm tìm tòi, bắt đầu xem bình luận dưới từng trạng thái, tìm từng manh mối.

Nhưng tất cả đều là tên nick xa lạ, muốn tìm ra rất khó.

Tương tác với Hứa Viêm không quá nhiều, nhưng phần lớn cũng đều là nam sinh.

Hứa Thuần vào trang cá nhân của ai, cũng giở xem album ảnh đầu tiên.

Có người để avatar là hình của mình, nếu không phải cô sẽ không tìm tiếp, lặng lẽ rời khỏi.

Có người từ đầu đến cuối không có ảnh, cô đoán từ slogan của đối phương, người này cũng nhất định không phải anh.

Còn có số ít cài đặt quyền riêng tư, Hứa Thuần may mắn, tạm thời không xem bên trong.

Tìm người quá mất thời gian, Hứa Thuần hoa hết cả mắt, cô tìm đi tìm lại, danh sách bạn bè của Hứa Viêm đã bị cô xới tung, cũng không thể xác định.

Cô day trán nhắm mắt lại, nghỉ một lát, tự hỏi vì sao phải cố chấp như vậy, tìm được thì sao đây.

Hứa Thuần thuyết phục mình, xem sơ là được, chính là dạo xem trạng thái của anh, trong đó nhất định có chỗ khiến cô không hài lòng, nếu không thích thì lùi lại, cho một lí do để vui vẻ buông tay.

Cô đóng trang cá nhân, định bắt tay với bạn học của mình, di chuột, cũng không biết nên chọn ai.

Đang rối trí, góc dưới bên phải hiện lên một thông báo.

Hứa Thuần nhấp và xem, là bạn học trên mạng trả lời bình luận khi trước.

Mở trang web ra, vẻ mặt trở lại như cũ.

Xong việc, bắt đầu xem động thái còn lại.

Bỗng, đảo mắt, thấy một cái tên quen thuộc.

Người bạn có thể biết: Tưởng Thừa Khải...

Lúc này tim Hứa Thuần khẽ run, nhấp chuột vào avatar Vua Hải Tặc Anime, lập tức hiện lên thông tin: Tưởng Thừa Khải, nam, thành phố X...

Tay Hứa Thuần run run, cố áp chế sự kích động, xác nhận lại mấy chữ này, rồi mới cẩn thận nhấp vào tên anh.

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Từng Thử Buông Bỏ Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Edit: Thố Lạt

Tường nhà Tưởng Thừa Khải để chế độ công khai, trên đó không ít lời nhắn của bạn bè, thi thoảng mới có khách ghé thăm.

Hứa Thuần ẩn trạng thái thăm quan, mới yên tâm bắt đầu xem trạng thái của anh.

Trong album không có ảnh cá nhân, nhưng lại có ảnh chụp người khác trong đại hội thể dục thể thao, trong đó có một tấm ảnh người khác chụp cho anh, trên sân chạy, anh đang căng thẳng khởi động.

Hứa Thầm chăm chú ngắm nhìn thật lâu, nhớ lại hôm đó mình đứng đâu, làm gì.

Cô xem từng tấm, lưu hết ảnh dù là nửa người hay mờ ảo của anh, giống như bí mật đánh cắp không để ai biết.

Xem ảnh xong, lại xem tiếp trạng thái cá nhân của anh.

Đa phần đều chỉ có một câu, lói ít ý nhiều, có tâm sự có nhật kí có truyện cười cũng có bức xúc.

Cho dù toàn là mấy câu nói thường ngày, nhưng Hứa Thuần vẫn mê muội đọc từng dòng một, nếu có người bình luận, cô sẽ xem đi xem lại, từ thời gian trả lời đến từng câu từng chữ kể cả dấu câu, phân tích toàn diện trạng thái cảm xúc khi đó của anh.

Nhưng Tưởng Thừa Khải rất ít bộc lộ cảm xúc, Hứa Thuần mới đọc tí đã hết, chưa thấy đủ lại đọc lại lần nữa.

Mấy lần qua đi, cô lại bắt đầu không yên lòng.

Hứa Thuần xem profile của anh, bên trong có ID e-mail, cô đoán đó là tài khoản của anh.

Trong lòng nhất thời kích động, nhanh chóng quơ bút ghi lại dãy số kia.

Cuối cùng, mở sang trang mới, xác nhận mình không để lại bất kì dấu vết nào, lúc này mới tắt hẳn trang chủ của anh.

Hứa Thuần lẩm nhẩm dãy số kia mấy lần, trong đầu nảy sinh một ý nghĩ.

Cô đăng nhập một tài khoản QQ khác, là acc phụ cô tạo trước đây, acc này trước đây bị cô bỏ rơi thật lâu, cấp bậc lại không thấp, nhưng trong đây không có bạn tốt, cũng không có gì, ngay cả mô tả cũng không có.

Hứa Thuần lên thanh tìm kiếm, nhập dãy số khi nãy, lập tức tìm ra một tài khoản.

Hình cái đầu -- Vua Hải Tặc.

Tên trên mạng -- Thiếu niên truy phong (*)

(*) Thiếu niên truy phong: Thiếu niên đuổi gió, ý chỉ thiếu niên nhanh nhẹn, cao năng.

Hứa Thuần như làm được chuyện xấu, nhếch môi.

Cẩn thận kiểm tra thông tin cá nhân, sắp xếp tin tức đâu ra đấy, có thể xác nhận là acc của Tưởng Thừa Khải.

Hứa Thuần chú ý đến sinh nhật của anh, thuộc chòm sao Ma Kết, cô nhớ mình thuộc chòm sao Xử Nữ, từng thấy sách viết là một cặp trời sinh, không khỏi kích động.

Cuối cùng, cô suy nghĩ thật lâu, cẫn hạ quyết tâm, dùng acc phụ gửi lời mời kế bạn đến anh.

Không nói năng gì, lời mời đã gửi đi thành công.

Hứa Thuần thấp thỏm, đoán xem anh từ chối hay đồng ý.

Cùng lúc đó, cô hỏi bản thân, add anh là có ý gì.

Cho dù chỉ là bạn trên mạng, tán gẫu tâm sự, không đề cập đến tình yêu nam nữ.

Cô thầm cho là như vậy, thật ra cũng mong có thể đến gần anh hơn một chút.

Một phút sau, hệ thống không có thông báo gì.

Hứa Thuần bắt đầu kiểm tra acc phụ của mình, không có gì đáng ngại, tên trên mạng là 'Chúng ta đều là bé ngoan', giới tính nữ, ở cùng thành phố, nhỏ tuổi hơn anh.

Cô hối hận, có phải khi nãy nên thêm một câu chứng minh thân phận, ví dụ như học muội cùng trường gì gì đó không.

Thôi, cứ chờ xem đã.

Hứa Thuần nhìn tài khoản của mình, cảm thấy nên viết mô tả, không thì quá đơn điệu.

Nghĩ tới nghĩ lui, không nghĩ được gì, lúc này trong đầu lại nảy ra một câu nói trên một trang văn nghệ.

Năm tháng tươi đẹp.

Hứa Thuần gõ những lời này, thấy không còn sớm, có lẽ người đã ngủ.

Cô tắt máy tính, mở điện thoại treo QQ.

Nhìn tiếp một hồi, vẫn không có thông báo.

Hứa Thuần thở dài, tự an ủi cứ vậy trước đã, có thể tìm ra QQ của anh đã là chuyện rất tuyệt rồi, có thể qua cửa hay không dường như cũng không còn quan trọng nữa.

Qua cửa thì sao, cô vẫn không dám đối mặt.

Nhưng hôm nay gặp mặt, có lẽ anh đã đoán được mình là em gái Hứa Viêm, có lẽ sau này ở trường học, cô sẽ không thể dùng danh nghĩa người xa lạ xuất hiện trước mặt anh.

Nếu thật sự như vậy, chứng tỏ anh nhớ cô, cô may mắn rồi.

Suy nghĩ miên man, cô nằm trên giường, biến giấc ngủ vốn khổ sở không yên thành giấc ngủ thành tựu yên giấc.

Sáng hôm sau, Hứa Thuần vừa mở mắt đã vơ lấy điện toại, híp mắt xem động thái.

Không có tin tức gì.

Đáy lòng cô vẫn có chút mất mát.

Rời giường ửa mặt, ăn sáng xong, cô ở nhà làm bài tập.

Điện thoại yêm tĩnh nằm một bên, cả buổi sáng không có phản ứng.

Hứa Thuần làm xong vài đề, định nghỉ ngơi một lát, lấy xấp giấy vẽ mới mua ra, dựa theo tưởng tượng trong đầu, phác hoạ hình dáng chính diện của anh.

Có mấy chi tiết cô không biết xử lí ra sao, đường phác hoạ méo lệc, mở sách học vẽ lúc trước ra, vừa nhìn vừa học lại.

Khi vẽ xong ngũ quan, điện thoại rung lên.

Thông báo cho thấy đã qua cửa.

Cô có chút không dám tin.

Không biết hình dung như thế nào, Hứa Thuần như phấn khích muốn hét toáng lên, cười ngây ngô vài giây, sau đó tỉnh táo kiềm chế sự kích động, giả vờ như không biết, tiếp tục để điện thoại bên cạnh.

Trước mặt cô dần hiện lên vẻ mặt lạnh lùng trầm tĩnh của anh, mày rậm mũi cao mặt mày tuấn tú, chợt có cảm hứng mãnh liệt, Hứa Thuần lia bút không ngừng, vẽ liên tục.

Trong năm phút, điện thoại reo hai lần.

Hứa Thuần không vội, cố kìm nén, vẽ xong, mới cầm điện thoại xem.

Bạn tốt mới add gửi hai tin nhan71 --

"Em là?"

"Biết anh?"

Ngón tay Hứa Thuần dừng một chút, gửi đi: "Tìm trong nhóm bạn, anh là uỷ viên Tưởng dài?"

Cô không để điện thoại xuống, nhìn chằm chằm khung chat, thấy dòng chữ "đối phương đang nhập", kiên nhẫn chờ.

Không lâu sau, phía bên kia trả lời ngắn gọn: "Phải, em tên là?"

Hứa Thuần không dám dùng tên thật, nghĩ anh bận bịu, cũng chưa chắc nhớ ai ra với ai, nên bịa đại một cái tên.

"Chu Manh Manh." (Te be like: -.=)

"À, Chu Manh Manh, cũng học Nhất Trung?"

"Dạ."

"Lớp 11?"

"10."

"À."

"..."

Hứa Thuần không nói tiếp, cũng không biết nên nói gì, chỉ là bạn ảo trên mạng, cô đã thấy đủ rồi.

Cô không nói gì, bên kia cũng không nói tiếp, cuộc nói chuyện ngắn ngủi kết thúc.

Hứa Thuần ngẩn người nhìn khung chat, biết rõ anh sẽ không trả lời, lại không nỡ rời, sau đó 'đối phương đang nhập' lại hiện lên, nhưng không có bất kì động tĩnh gì.

Bốn chữ kia, truyền cho cô dũng khí lớn.

Cô ngây ngốc nhìn chăm chú vào điện thoại thật lâu, nửa tiếng sau, mới xác định, kia chỉ là biểu hiện ảo.

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Từng Thử Buông Bỏ Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Edit: Thố Lạt

Từ đó, Hứa Thuần bắt đầu ẩn thân không ngừng truy cập acc phụ.

Không vì gì khác, chỉ để xem anh có online hay không, trạng thái online là gì, thích nghe gì thích bài hát nào thích chơi game nào, thay đổi mô tả khi nào, khi nào tâm tình thay đổi, lí do, bạn bè trêu chọc anh ra sao, buổi tối anh không online mấy tiếng.

Xong việc cô có thói quen mở điện thoại xem một lần, dường như cũng vì thế mà định ra quy luật làm việc và nghỉ ngơi mới.

Đến khi cô ý thức được, cũng biết mình đã trúng độc, hơn nữa không hề nhẹ.

Dây dường như đã trở thành chuyện không thể buông tay, như ăn cơm uống nước, đến đâu hay đến đó.

Mỗi khi làm gì, cô sẽ nghĩ xem lúc này anh đang làm gì, nghĩ đến điều gì.

Mà cô cũng giữ kín tên Chu Manh Manh này, tạo nên một nhân vật không hề tồn tại trên mạng.

Khi cô on acc phụ, sắm vai người khác, nhưng lại muốn dùng tính cách thật tiếp xúc với anh.

Nhưng mà hành động này, không tốt lắm.

Khi cô tình cờ on cùng lúc với anh, định chào hỏi, lại phát hiện anh không còn online nữa.

Chỉ còn vài ngày nữa là đến kì thi đại học, chắc đang vùi đầu vào sách vở rồi.

Hứa Thuần không dám làm phiền anh, trở về cuộc sống của mình, cũng yên lặng học tập, thỉnh thoảng âm thầm chú ý, cho dù như vậy có thể tăng áp lực học tập của cô.

*

Những ngày thi đại học, Hứa Thuần nghỉ ở nhà, cũng ôn tập cho kì thi cuối năm.

Cô nghĩ ngợi, lại bắt đầu vẽ anh, cứ có hứng, cô lại cầm bút vẽ, cứ thế, một tập tranh cũng sắp thành album cá nhân của anh rồi.

Hứa Thuần xem như bảo bối, có đứa trẻ gần nhà suýt giật mất tập tranh của cô, cô nghiêm túc giành lại vuốt phẳng, sau đó cất trong ngăn kéo, không để ai xem.

Đây là bí mật của cô, cũng là nỗi nhớ tinh thần của cô.

Số lần cô gặp anh ngày càng nhiều, nhìn thấy nhiều biểu tình hơn, các bức hoạ cũng ngày càng phong phú.

Thời gian đó, kĩ năng phác hoạ của cô dần thành thục, người trên tờ giấy trắng cũng dần sống động hẳn lên.

Mắt anh đen mà sáng ngời, Hứa Thuần vẽ có hoi8 bóng, có vẻ chuyên chú mà thâm tình.

Nếu là người thâm tình như vậy, điều cô hi vọng mãi mãi sẽ không thành sự thật.

Nhưng khi đang tuyệt vọng mất mát, cơ hội lại đúng lúc ập đến.

Đó là mấy ngày cuối cùng của kì nghỉ hè.

Trời đang rất nóng, nhiệt độ bên ngoài cao không chịu nổi.

Hứa Thuần nghỉ hè ở nhà, vốn không định ra cửa, bỗng được Hứa Viêm mời, mời cô đi đến tiệc chia tay với anh.

Tiệc chia tay lần này, Hứa Viêm phải chiêu đãi.

Anh thi được vào một trường hạng hai, cũng qua đợt kiểm tra tân binh nhập ngũ.

Nhưng anh lại chọn về sau.

Đầu tháng chính, anh phải xuất phát đi Tây Bắc.

Chuyện nhập học tạm gác lại.

Hứa Thuần nghi hoặc: Anh mời bạn, em đi theo làm gì?"

Hứa Viêm ngượng ngùng, nhưng vẫn thẳng thắn với em gái: "Em còn nhớ mấy tháng trước, lúc ở quảng trường nhân dân, em thấy cô gái kia, người mà anh nhận là anh thích ấy không."

Hứa Thuần xúc động, hỏi: "Chị ấy sao vậy?"

"Anh thích cô ấy nhiều năm rồi."

Hứa Thuần kinh ngạc, nhìn anh trai cô: "Anh muốn bày tỏ?"

Hứa Viêm không phủ nhận, hỏi ý kiến cô: "Nhìn từ góc độ của con gái bọn em, em thấy có thể không?"

Hứa Thuần từ chối cho ý kiến, nhíu mày nhắc nhở: "Không phải chị ấy có bạn trai rồi sao?"

"Chính vì có bạn trai, anh mới im lặng ba năm." Hứa Viêm nhắc lại, giọng nói mang theo sự chán nản, "Cấp hai bọn anh cùng làm cán bộ, anh đã thầm mến cô ấy, sau này khi muốn bày tỏ mới biết, hai người họ đã đi trước một bước rồi."

HỨa Thuần hít một hơi.

"Tuy ba năm cấp ba anh học cùng trường với cô ấy, thường xuyên gặp mặt, nhưng nhìn họ như vậy, anh không có cơ hội nói ra."

Hứa Thuần không ngờ anh trai cô lại giấu chuyện như vậy, có chút thổn thức, thì ra không chỉ con gái, ngay cả con trai cũng có tâm sự thầm kín như vậy.

Cô không biết động cơ lần này của Hứa Viêm là gì.

Cô hỏi: "Vậy chị ấy vẫn chưa biết anh thích chị ấy?"

Hứa Viêm gật đầu, sau đó lại lắc đầu, nói: "Không biết."

ANh định nói gì?"

"Nói lời trong lòng thôi, anh cũng sắp đi rồi, trước khi đi muốn biết đáp án, nếu không giấu mãi trong lòng sẽ khó chịu, cho dù tốt hay xấu anh cũng sẽ chấp nhận.

Hứa Thuần bày cách cho anh: "Anh, anh có thể hẹn riêng, nói rõ ràng, hoặc nói qua điện thoại."

Hứa Viêm lắc đầu: "Chuyện này rất nghiêm túc, không thể dây dưa không rõ, rất quan trọng. Anh biết hẹn riêng rất khó, cô ấy nhất định né tránh, nên mới mượn tiệc chia tay lần này, để bạn bè cùng đến, để cô ấy buông lỏng cảnh giác, sau đó anh sẽ nói chuyện riêng với cô ấy.

Hứa Thuần cảm động thay anh trai cô, do dự thật lâu mới nói: "Vậy anh có thể nói gì, nói anh thích hị ấy, bảo chị ấy chia tay bạn trai, đến bên anh? Anh, anh làm vậy rất không tốt."

"Em gái ngốc, em nhất định chưa có người trong lòng, ai bảo thích thì nhất định phải ép buộc đối phương."

Hứa Viêm ôn tồn giảng giải cho cô: "Thật ra thích đến một mức độ nào đó, sẽ hết kiên nhẫn, sẽ thuyết phục bản thân buông bỏ, với anh đó chính là hiện tại, Anh muốn trước khi đi, anh không mong gì hết, chỉ hỏi một lần, những năm tháng hoang đường kia của anh, không ở bên anh, cô ấy có từng thích anh không."

Hứa Thuần cảm thấy mình không có quyền lên tiếng, nhưng vẫn thấy không ổn: "ANh như vậy, bạn anh thì sao? Em đang hói học trưởng kia, các anh là bạn, nếu anh ấy biết, không phải sẽ rất khó xử sao?"

Vứa Viêm vỗ vai cô, "Vậy nên, em giúp anh giữ chân, anh sẽ tranh thủ, tiện thể em nghĩ cách giúp anh, phải dạo đầu thế nào, mới không khiến con gái cảm thấy xấu hổ đây."

Hứa Thuần có chút khó xử, nhưng thấy chua xót thay Hứa Viêm, vì sao họ cùng gặp hoàn cảnh như nhau, lại còn gặp những người liên quan đến nhau nữa.

So ra, Hứa Viêm có thể thành nhiên đối diện, cô lại rụt rè sợ hãi.

Hứa Thuần nghĩ kĩ, cũng có chút động lòng, nếu đi, cũng có thể gặp anh một lần, dù trong trường hợp có nhiều người.

Thời gian ngắn ngủi, cũng là hạnh phúc.

Hứa Thần bất tri bất giác đồng ý.

Cô nói chuyện với Hứa Viêm, giãi bày tâm sự, thẳng thắn nói mình cũng có người trong lòng, nhưng không nói tên.

HỨa Viêm lấy mình làm gương, bảo cô đừng bỏ lỡ cơ hội để rồi sau này phải hối hận.

Hứa Thuần không biết giải thích ra sao, mình thích người kia, khi biết thì đã quá muộn.

Tâm tình ấy, như cuối cùng cũng bắt kịp chuyến xe cuối, tưởng rằng có thể thuận lợi về nhà, lại phát hiện nhìn nhầm số xe, chiếc xe của mình đã đi qua lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Từng Thử Buông Bỏ Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 9

Edit: Thố Lạt

Trong phòng tiệc.

Hứa Thuần chuyên chú khuấy trà, càng lâu càng bất an.

Cứa cuối cùng cũng bị đẩy ra, một giọng nói nhẹ nhàng tiến vào, cô khẽ rm , làm văng ra một giọt nước.

"Hứa Viêm, chỗ của cậu khó tìm quá."

Người ngồi xuống nói chuyện nhao nhao quay đầu, Hứa Thuần chần chừ một lúc, cũng nhìn qua.

Cánh tay người nói chuyện khoát lên vai một cô gái, hai người vui vẻ đi tới.

Trong bữa tiệc, Hứa Viêm đứng dậy, tiến lên chào hỏi, nhiễn tình dẫn họ đến chỗ ngồi.

Chỗ ngồi đã chuẩn bị xong, đối diện Hứa Thuần, ngẩng đầu là có thể nhìn thấy.

Lúc này Hứa Thuần cúi đầu, yên lặng nghịch điện thoại.

Ngồi cạnh cô, là Phó Nhất Nam.

Phó Nhất Nam chỉ đến ăn chùa, chỉ vì HỨa Thuần lỡ miệng, nói mình đi giữ thể diện cho anh trai, người này cũng nằng mặc đòi theo.

Phó Nhất Nam nói đến là đến, Hứa Thuần cũng không cản được, cũng vừa hay không lẻ loi giữa nhóm bạn của Hứa Viêm, không quá khó xử.

Phó Nhất Nam không thể ngồi yên, vừa thấy bạn gái thanh mai của uỷ viên Tưởng dài, liền tỏ ra vô cùng kích động, sáp vào bàn tán với Hứa Thuần.

"Không giống mình nghĩ..." Phó Nhất Nam đẩy cô nói khẽ.

Hứa Thuần lườm cô, hỏi: "Không giống cái gì?"

"Bạn gái anh ấy, mình thấy nên nhu mì dịu dàng, không khác cậu lắm, chị này nhìn có vẻ kiêu ngạo."

Hứa Thuần tê tái, không biết đánh giá làm sao, cũng không đánh giá được gì, nói với cơ: "Đây là việc riêng nhà người ta, bọn họ thích sao là chuyện của họ, cậu đừng quan tâm mù quáng nữa."

Phó Nhất Nam vẫn cảm thấy kì quái: "Cậu nói xem anh cậu cũng thật là, nhiều năm như vậy bây giờ mới định nói, thật giỏi chịu đựng. Nếu là mình, thích thì phải nói, chấp nhận thì bên nhau, không thì chia tay, cũng không phải sống dở chết dở, giấu trong lòng không thấy khó chịu à?"

Hứa Thuần nhấp một ngụm trà, dời mắt lên bàn: "Đó là cậu."

Phó Nhất Nma tiếp tục: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bạn gái uỷ viên Tưởng dài cũng thật có phúc, hai chàng trai thích chị ấy, hưởng thụ hạnh phúc, không thể biết được tâm tư của anh cậu đâu, từ chối sớm thì tốt. Nhưng mình khuyên anh cậu, mau dừng lại đừng bày tỏ, cô gái tốt bên ngoài còn rất nhiều, hà tất phải đơn phương yêu mến một nhành hoa, hơn nữa còn là hoa đã bị người ta hái mất."

Hứa Thuần nghe cô thao thao bất tuyệt, đáy lòng có chút nóng nảy, cũng không biết vì anh cô hay vì chính cô, nhanh chóng cầm đũa bảo cô ngậm miệng.

"Ăn đi, cậu ăn nhiều một chút, anh mình mời."

Phó Nhất Nam nhìn cô cười, cười đến bất lương, đụng đụng cô: "Cậy đấy, có phải cũng đang thầm mến ai không?"

Hứa Thuần không nói lời nào.

Phó Nhất Nam nhẹ tay đập mép bàn: "Cá luôn, mình cá là ở trong trường chúng ta."

HỨa Thuần tiếp tục lặng im không tiếng động.

Phó Nhất Nam thấy thế bắt đầu đà bới: "Lớp trưởng lớp bên cạnh? Lớp phó học tập lớp mình? Bạn cấp hai đến tìm cậu hôm nọ?"

Hứa Thuần đặt chén xuống, nhanh chóng phủ nhận: "Đều không phải, cậu đừng đoán mò."

"Vẫn còn vật chứng mà, mấy bức tranh kia đâu? Cậu vẽ xong chưa? Lúc nào cho mình xem thử đi."

Hứa Thuần trả lời cô: "Không thể nào."

Phó Nhất Nam lè lưỡi: "Vậy thì không xem."

Những bức tranh này thuộc về kí ức có một không hai của Hứa Thuần, tồn tại trong tuổi trẻ, cũng chôn giấu trong tuổi trẻ.

Những người đang ngồi ngoại trừ Phó Nhất Nam và Hứa Thuần, đều là học trưởng học tỷ đã tốt nghiệp, chuyện trò đều không chạy khỏi hai chữ 'hồi tưởng', bọn họ ôn lại chuyện cũ, những chi tiết bị lãng quên, đều có phần đồng cảm.

Hứa Thuần lòng lặng như nước ngồi nghe, yên lặng tiếp khách.

Khi mọi người cười phá lên, cô cũng phối hợp cười vài tiếng, sau đó dời mắt, đả qua mọi người trên bàn, chỉ mong có thể nhìn xem anh đang làm gì.

Tưởng Thừa Khải đang nói chuyện với Hứa Viêm bên cạnh, không khí có vẻ khá tốt, có nói có cười lại có quậy.

Khi ăn cơm, bạn gái Tưởng Thửa Khải là Thẩm Vi bỗng đứng dậy, có vẻ như muốn ra ngoài đi toilet.

Hứa Thuần nhìn cô đứng lên, sau đó biến mất ngoài cửa.

Cô ngồi thẳng người, trao đổi ánh mắt với Hứa Viêm, sau đó lấy điện thoại, nhấn một dãy số dưới bàn.

Đối diện, chuông điện thoại của Hứa Viêm vang lên, anh lấy máy đi ra ngoài.

Đây là họ đã sắp xếp từ trước.

Hứa Viêm cũng đi ra ngoài, Hứa Thần ghé vào Phó Nhất Nam, nhỏ giọng hỏi cô: "Chúng ta làm vậy có phải có phần vô đạo đức không?"

Phó Nhất Man gắp đồ ăn, nhìn uỷ viên Tưởng dài đối diện, lắc đầu: "Đó là quyết định của anh cậu, không liên quan đến tụi mình, đừng quan tâm mù quáng."

Hứa Thuần chột dạ, cảm thấy sẽ hỏng việc, nhưng không đoán được chuyện xấu bên kia.

Có nắm tay Phó Nhất Nam, ghé sát tai: "Nếu Tưởng Thừa Khải cũng đi ra, vậy phải làm sao?"

Phó Nhất Nam suy nghĩ về khả năng này, nói: "Dễ thôi!"

Hứa Thuần mù mịt nhìn cô.

Phó Nhất Nam nói xong buông đũa xuống, bưng nước lên, tiện tay bảo Hứa Thuần đứng lên, sau đó kéo tay cô, đi dọc theo cạnh bàn.

Hứa Thuần đoán được cô đang làm gì, thấy giật mình và đường đột, vẫn chưa chuẩn bị xong, đã đứng bên Tưởng Thừa Khải.

Đối phương cảm nhận được, ngẩng đầu nhìn qua.

Hứa Thuần bị anh nhìn chằm chằm, hai chân bủn rủn.

Phó Nhất Nam rất tự nhiên, cầm ly kính anh: "Uỷ viên Tưởng dài, em là học muội Nhất Trung, anh có ấn tượng không?"

Tưởng Thừa Khải thật sự nhíu mày suy nghĩ, lắc đầu cười nhạt: "EM là..."

"Em là Phó Nhất Nam, lớp 10.9. Đây là bạn cùng bàn của em, tên là--"

"Anh biết, Hứa Thuần." Đối phương mỉm cười cắt ngang.

Hứa Thuần không kịp chuẩn bị, bị những lời mình nghe được doạ, ngây ngốc nhìn người trước mặt.

Cô không ngờ, anh lại biết tên cô.

Không kịp kích động, cô điều chỉnh vẻ mặt, liên tục gật đầu: "Vâng, học trưởng."

Tưởng Thừa Khải cười giải thích, tò ra rất khách sáo: "Em gái Hứa Viêm, đã sớm nghe nói rồi."

Đã sớm nghe nói, là khi nào?"

Cô cảm thấy cơ thể bay bổng, như mơ, cảm giác tốt đẹp đến quá bất ngờ.

Hai chỗ bên cạnh Tưởng Thừa Khải trống không, Phó Nhất Nam kéo một ghế ngồi xuống, làm quen với Tưởng Thừa Khài.

"Học trưởng, anh thi vào đại học nào vậy?"

Tưởng Thừa Khải đáp: "Đại học chính trị và pháp luật, ở Bắc Kinh."

Phó Nhất Nam dựng thẳng ngón cái: "Đại học chính trị và pháp luật, thật lợi hại, nghe nói anh còn là thủ khoa khoa văn trường chúng ta, giỏi quá!"

Tưởng Thừa Khải cười khiêm tốn.

Hứa Thuần không ngồi xuống, đứng sau ghế của Phó Nhất Nam, Tưởng Thừa Khải thấy cô đứng mời cô ngồi, Hứa Thuần liên tục xua tay, cô vẫn nhớ HÚa Viêm đang làm chuyện quan trọng bên kia, còn các cô dứng đây vây lấy anh, mặt ửng đỏ.

Phó Nhất Nam hoạt bát hướng ngoại, đang dẫn chuyện với Tưởng Thừa Khải, nói về thầy cô bạn bè trong trường, nói xa nói gần rất ăn ý.

Tưởng Thừa Khải có thể nói tất cả đề tài, cũng dùng thân phận học trưởng cho cô lời khuyên, hai năm sau nên đi thế nào cho có ý nghĩa.

Phó Nhất Nam rèn sắt khi còn nóng, nói: "Vậy số của học trưởng là bao nhiêu, em add anh, sau này học hỏi kinh nghiệm của anh."

Tưởng Thừa Khải không giấu diếm, nói ra một dãy số.

Những con số này, Hứa Thuần đã sớm thuộc lòng. Nhưng cô vẫn phối hợp cầm điện thoại, như Phó Nhất Nam, nhập thêm Tưởng Thừa Khải cho hợp lẽ.

Nói xong, Phó Nhất Nam uống một ngụm nước, đang nghĩ phải nói gì tiếp, thấy Tưởng Thừa Khải bất an đứng dậy, nhìn điện thoại đi ra ngoài.

Hứa Thuần và Phó Nhất Nam nhìn nhau, lập tức hiểu ta, đều sợ khó xử, vội theo anh ra ngoài.

Bên ngoài phòng, Tưởng Thừa Khải nhìn đông nhìn tay, đi tới đi lui, như đang xác định phương hướng.

Hứa Thuần và Phó Nhất Nam nhìn nhau, dùng mắt ra ám hiệu đi theo anh.

Vì thế ba người vừa hỏi, vừa đi đến toilet.

Hành lanh có nước đọng, khi đi dễ trượt chân, Tưởng Thừa Khải khuyên các cô cẩn thận một chút.

Nhưng chính vì đi chậm, nên cách đích còn xa, chưa thấy người đã nghe thấy tiếng.

Là tiếng cãi vã rất nhỏ, mang theo vài phần chế nhạo và đùa cợt.

"Cậu nói vậy là có ý gì? Dù tôi không có bạn trai, cũng sẽ không nhìn tới cậu."

"Cậu không cần nhiều lời, thật ra tôi đã sớm nhìn ra. Nhưng tôi không nói, không phải tôi muốn cho cậu cơ hội, mà là muốn giử thể diện cho cậu."

"Bây giờ cậu không để tôi giữ thể diện, lại càng không nể mặt anh ấy, chúng ta đã không còn gì để nói."

"..."

"Được rồi, Hứa Viêm, tôi sẽ nói cho cậu một câu, tôi chưa từng thích cậu, chưa từng!"

Cố gái nói xong, hất tóc, xoay người đi ra, sau đó dừng lại, nhìn thấy ba người.

Tình hình rất khó xử.

Hứa Thuần chất phác đứng im, những lời này giống như nói cho cô nghe, từng chữ như chày sắt đánh thẳng vào ngực cô, không thể thở nổi.

Sau đó, cô nhìn bóng lưng nhóm Hứa Viêm dựa vào bức tường, rất lâu không quay đầu.

Mà lúc ấy, có người thổn thức, có người chấn kinh, có người xấu hổ, cũng có người tan nát cõi lòng.

Thầm mến, vĩnh viễn chỉ nên chôn giấu dưới đáy lòng, chôn thật sâu.

Khi bạn vui mừng lấy ra chia sẻ, có lẽ trong mắt người khác, lại không đáng một xu.

Lúc ấy HỨa Thuần đã hiểu đạo lý náy, nên cô nhìn bóng lưng người mình thích, thầm nói lời bày tỏ và tạm biệt cuối cùng.

Đơn phương, yên lặng, không một tiếng động.

Trải nghiệm như vậy, thanh xuân cũng chỉ có một lần.

Hứa Thuần tự hỏi tự trả lời.

Giá trị.

*

Kết thúc

Trên đường về, Phó Nhất Nam lấy tai nghe, nói muốn cho Hứa Thuần nghe một bài hát.

Hứa Thuần hỏi: "Bài hát gì?"

"Gần đây đang hot trên mạng, cậu nghe thử đi."

Hứa Thuần đeo tai nghe, giai điệu chưa cất, đầu tiên là lời ca, khẽ ngâm nga.

Hai cô đi ven đường lớn, vừa đi vừa nghe.

Hứa Thuần chịu ảnh hưởng từ trước, nhạy cảm, lập tức vứt bỏ ý nghĩ linh tinh đưa ra quyết định, giơ hai tay hô lớn: "Lớp 11 mình muốn chọn khoa văn!"

Phó Nhất Nam cười: "Khoa văn thì khoa văn, cậu kích động gì vậy."

Hứa Thuần chớp hốc mắt đã ướt, bị gió thổi nghẹn ngào, không nói gì.

Cuối cùng không nhìn được, cô dừng lại, vươn hai tay ôm Phó Nhất Nam, doạ đối phương không biết làm sao, nhưng cô vẫn ôm chặt không buông, nước mắt im lặng chảy xuống.

Chất lỏng mặn ấm chạm môi, bị cô nuốt vào trong miệng, tất cả chua xót.

Một lúc lâu sau, cô lau khô mặt, đã khô khốc.

Buông Phó Nhất Nam mù mịt ra, Hứa Thuần dùng nụ cười che giấu, tâm tình khôi phục như lúc đầu, tiếp tục đi về phía trước, vẫn ngâm nga bài hát đó.

"Ban đầu ban đầu, chúng ta đều là những đứa trẻ

Cuối cùng cuối cùng, mong được biến thành thiên sứ

Ca dao ca dao, cất giấu bóng dáng của chuyện cổ tích

Đứa trẻ đứa trẻ, hãy bay lên.

..."

___Hết chính truyện___

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Từng Thử Buông Bỏ Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ngoại truyện: Anh hi vọng, em có thể chờ anh, chờ

anh thích em như em đã thích anh, sau đó, em tiếp tục thích anh.

Edit: Thố Lạt

Beta: Thố Lạt

Te có lời muốn nói: Edit chính truyện xong phải cầy lại 50 tập siêu nhân gao và 3 bộ truyện siêu sắc mới vơi đi nỗi buồn và có dũng khí edit tiếp ngoại truyện sủng sủng sủng TT_TT

***

Nhiều năm sau gặp lại mối tình đầu, trong lòng sẽ cảm thấy như thế nào?

Hứa Thuần nhìn tiêu đề này, không có cách nào trả lời.

Nhưng nếu mối tình đầu kia đổi thành đối tượng thầm mến, cô lại đầy cảm xúc, cũng không trả lời được.

Tiêu đề này là một câu chuyện, vừa được cô tải xuống từ hòm thư góp ý của toà soạn.

Tác giả là cây bút tự do, hứng lên viết một bài đóng góp cho toà soạn của họ.

Hứa Thuần là biên tập viên, thu thập bài viết tư liệu, so sánh lựa chọn, sau đó tiến hành sắp xếp thẩm tra.

Bản thảo tháng sau đang cần tư liệu thực tế gấp, các đồng nghiệp trong ban biên tập vì việc này, mấy ngày nay đều tăng ca đến tận tám giờ tối.

Mấy ngày nay Hứa Thuần không khoẻ, lại thêm công việc bận rộn nên thời gian ăn cơm gần như cắt giảm hết, một mình ở lại văn phòng vào giờ trưa, trờ đồng nghiệp ra ngoài ăn trưa mua cơm hộp về giúp mình.

Nhấp một ngụm nước ấm, cô mở QQ đang reo nãy giờ, trả lời vài câu hỏi.

Sau đó, cô rê chuột, như thường lệ, nhanh chóng tập trung vào một avatar xám xịt, trạng thái này đã duy trì bao lâu, chính cô cũng quên rồi, dường như lần cuối online vẫn là năm trước.

Sau khi tốt nghiệp, trưởng thành rồi, đều bận bịu vì công việc, không rảnh bận tâm chuyện tình cảm con gái, sau khi ổn định lại thấy thực sự không thể buông bỏ.

Hứa Thuần là ở toà soạn hai năm, cũng đã tiếp xúc với xã hội hai năm, nhưng chưa từng có ý qua lại với bất kì người khác phái nào.

Các đồng nghiệp nữ đã thoát ế trong toàn soạn đều rối rít quan tâm cô, không ngừng giới thiệu những chàng trai xuất sắc cho cô, cán bộ lầu trên chủ cửa hàng lầu dưới, hay là nhiếp ảnh gia cùng văn phòng, cũng từng ân cần dò xét, nhưng đều bị cô từ chối bằng thái độ tẻ nhạt vô vị.

Quả thật, vẫn thiếu quyết tâm.

Cô từng tự hỏi, tâm tình rung động đầy tình cảm và chờ mong, có lẽ đã dành cho thời học sinh mất rồi.

Ngay cả sau này lên đại học, vì khoa Trung Văn nhiều nữ ít nam, cô cũng không tiếp xúc với người khác phái, càng khỏi phải bàn đến chuyện yêu đương.

Cô biết với tính cách lạnh lùng của mình, sẽ không ai để ý đến.

Nhưng sau khi tốt nghiệp đi làm, các đồng nghiệp mới nói thật với cô, thật ra cô là cô gái nhỏ đơn thuần, không có kinh nghiệm yêu đương, thật ra bình thường ăn mặc cũng xem như giản dị, con trai vẫn thích loại này, bảo cô tìm thêm cơ hội tiếp xúc.

Ban đầu Hứa Thuần còn ậm ừ cho qua, đến khi không chịu nổi nữa, mới nói thật: “Thật ra mình đã có người trong lòng rồi.

Người trong lòng, thích từ lớp mười đến nay.

Từng muốn buông bỏ, nhưng không làm được, chỉ có thể tiếp tục thích.

Mấy năm nay, đây là chuyện duy nhất cô có thể kiên trì, thật sự kì lạ.

Mấy năm nay Hứa Thuần đã hiểu biết nhiều hơn, nhưng lá gan nhỏ vẫn hoàn nhỏ không lớn ra nổi, dưới sự dò hỏi của các đồng nghiệp, cô thuật lại qua loa chuyện năm xưa, không dám nói ra người nọ tên gì làm ở đâu.

Dù cô tìm kiếm trên mạng nhiều năm, tìm ra tin tức của anh cũng không hề khó.

Nhưng giữa thành phố này, cô vẫn không gặp lại anh, cho dù chỉ là tình cờ chạm mặt, ngay cả bóng dáng tương tự cũng chưa từng nhìn thấy.

Vì vậy, cô không có cơ hội nói ra câu nói giữa những người bạn kia -- đã lâu không gặp.

Hứa Thuần cũng không ra sức kiếm tìm, tâm tư này chỉ thích làm sau giờ tan học, bây giờ chỉ còn biết mong gặp may mắn tại những ngã rẽ thôi, cô chỉ mong có thể sống yên ổn qua ngày.

Tâm tính bình thản này bắt đầu có từ khi nào, có lẽ là từ đại học, sau khi xem một bộ phim với bạn cùng phòng mà dần thay đổi tâm lý.

Khi đó bộ phim ấy rất hot, phim Thái Lan "Chuyện nhỏ tình đầu".

Mở đầu, tuổi trẻ hăng hái vô tư nói cười.

Giữa phim, tình cảm thầm mến âm thầm cảm động.

Cuối cùng, xa cách đắng lòng.

Xem từ đầu đến cuối, Hứa Thuần khóc, nằm trên giường ôm tim cả ngày trời.

Cô tải phim về, từ đó mỗi ngày đều xem rồi khóc một lần.

Cô không nhớ đã xem bao nhiêu lần, khóc bao nhiêu lần, ám ức bao nhiêu lần.

Thật lâu sau, không còn nhạy cảm như vậy nữa, chỉ thấy lạnh nhạt vô vị.

Kết phim hoàn mỹ, A Lượng đợi A Thuỷ, A Thuỷ cũng vinh quang trở về. Bọn họ bỏ lỡ thanh xuân, nhưng cuối cùng vẫn không lỡ mất nhau.

Lúc trước thấy tập tranh chân dung của học trưởng A Lượng, Hứa Thuần liền nghĩ đến tập tranh của mình. Khác nhau ở chỗ, trước khi chia tay A Lượng đã công bố tập tranh, không giữ lại chôn vùi trong những năm tháng thanh xuân, không dám vẽ cũng không dám ngắm nhìn.

Sau này, cô ngắm trời đêm cẩn thận suy nghĩ, với cô, Tưởng Thừa Khải mông lung như một vầng trăng rằm, chỉ có thể nhìn không thể chạm tới, cô cất giấu dưới đáy lòng là đủ, mặc dù vẫn có tiếc nuối nhưng lại thanh thản, thanh thản không cưỡng cầu.

Cô đoán, cuối cùng rồi cũng sẽ có ngày, tâm tư vô thường rối bời thời còn trẻ sẽ dần được gỡ bỏ, dần thông suốt.

Nhưng tâm tình này cần thời gian xoá nhoà, trước mắt cô vẫn quá thiếu kiên nhẫn, vừa mở mạng xã hội đã không nhịn được chạy đi tìm kiếm tin tức liên quan đến anh.

Chuyện như vậy cô đã làm không ít, tìm tên anh trên diễn đàn trường, tìm tên anh trên trình duyệt, thậm chí tìm từng từ khoá, chỉ để thoả mãn sự tò mò thích theo dõi từ đáy lòng.

Sau này, di động máy tính và các thiết bị điện tử thông minh của cô, đều tự động ghi nhớ ba chữ JCK. (*)

(*) Tưởng Thừa Khải bính âm quốc tế là Jiang Cheng Kai, viết tắt là JCK.

Ngay cả ngòi bút của cô vẫn nhớ rõ, có thể viết ra "Tưởng Thừa Khải" bất cứ lúc nào.

Đang đọc bản thảo, Hứa Thuần đọc đến một câu trong thơ của Thương Ương Gia Thố --

Nhiều năm như vậy, anh vẫn luôn ẩn nấp trong trái tim em.

Em đã từng buông bỏ cả trời đất, từng buông bỏ vạn vật, nhưng lại chưa từng buông bỏ anh.

...

Hứa Thuần thở dài, hơi mỏi mắt, cầm cốc đi lấy nước, đến sảnh, nghe thấy bên ngoài xôn xao, nhìn qua cửa kính, thấy đối diện công ty có người tụ tập nhìn sang.

Cô đến bên cạnh đồng nghiệp lễ tân, tò mò hỏi: "Sao bên đó náo nhiệt vậy?"

"Hi, đến được một lúc rồi."

"Ai đến?"

"Người của viện kiểm sát đến."

Hứa Thần nắm chặt cốc nước, "Người của viện kiểm sát đến đây làm gì?"

"Phó chủ nhiệm toà soạn kinh tế trung tâm bị nghi ngờ nhận hối lộ, bây giờ mấy kiểm sát viên đến, đang điều tra chuẩn bị đưa đi."

Hứa Thuần men ra ngoài, hỏi: "Là... viện kiểm sát nào?"

Đồng nghiệp đáp: "Còn có thể là viện kiểm sát nào nữa, là Lý Đích Bái."

Hứa Thuần dừng lại, nhìn thẳng ra ngoài, cũng bước về cửa thang máy trầng trệt, sau đó thong thả bước đến cửa toà soạn.

Toà văn phòng này nằm ở trung tâm phố tài chính, mỗi tầng có bốn đơn vị công ty, chỉ cần bên kia có chút động tĩnh, mọi người đều có thể chạy ra nhiều chuyện, hơn nữa còn đang vào giờ nghỉ trưa.

Hứa Thuần bưng cốc nước, cứ thế đi ra cửa, bên kia không ít người đang bàn tán tính nghiêm trọng của sự việc, sơ sơ là mấy năm nay phó chủ nhiệm đã ăn hối lộ của bao nhiêu công ty quảng cáo, nhận bao nhiêu tiền, sau khi bị tố cáo kinh động đến viện kiểm sát đến điều tra, chắc cũng cùng đường rồi.

Hứa Thuần nghe ngóng một chút, đứng ngoài xem kịch như những người xung quanh, nhìn qua lớp kính thuỷ tinh, có thể thấy một người mặc đồng phục sơ mi màu lam nhạt đi tới đi lui, có vẻ bận rộn.

Hứa Thuần không thấy rõ ai, lại như nhìn thấy gì đó, tim đập rất nhanh.

Cô từ từ bình tĩnh lại giữa nỗi lo lắng.

Không lâu sau, nhóm người này đi ra, bên cạnh là những đồng nghiệp vây xem chuyện vui.

Hứa Thuần đứng ngoài cửa, núp giữa đám người không liên quan.

Mấy kiểm sát viên ra trước, cầm hồ sơ, vẻ mặt nghiêm túc, ấn nút tháng máy đi xuống.

Xung quanh, tiếng chuyện trò đổi thành xì xào bàn tán.

Người vẫn đang không ngừng đi ra, người cuối cùng rơi ào tầm mắt, khiến Hứa Thuần thoáng chốc quên cả hít thở.

Người nọ dường như là sếp, cũng mặc sơ mi màu lam nhạt, hai tay áo xắn lên, dường như vừa làm việc lớn, cà vạt giữa cổ thắt nghiêm chỉnh, nhưng giữa tiết trời oi bức lại khiến người ta cảm thấy ngột ngạt. Anh làm một động tác, tay khẽ nới cà vạt, nhưng không nới rộng ra, chỉ điều chỉnh đến một góc độ dễ chịu hơn, sau đó thở ra một hơi, bình tĩnh, hờ hững bước ra.

Lúc ấy, Hứa Thuần hoàn toàn quên mất mình đang ở đâu, hai mắt nhìn chằm chằm người nọ, từ đầu đến chân, như trong mắt chỉ còn sự tồn tại của anh.

Cô xuất hiện ảo giác ngắn ngủi, dường như anh vẫn là thiếu niên lưng đeo túi xách kia, còn cô vẫn là thiếu nữ âm thầm bước theo phía sau.

Khi ở trong thang máy, cô nghe người bên cạnh khẽ gọi anh: "Kiểm sát Tưởng."

Kiểm sát Tưởng gật đầu, đi qua trước mặt cách Hứa Thuần nửa mét, mắt không nhìn đi nơi khác, đến một góc thang máy khác.

Người đến hóng hớt xung quanh từ từ tản ra, đi đến nơi khác.

Thang máy tạm thời chưa lên đến đây.

Hứa Thuần lạc lõng, cất bước đi về công ty của mình.

Đi ngang của Tưởng Thừa Khải, ánh mắt anh hơi lướt qua, dường như thấy được sườn mặt của cô, nhưng nhanh chóng quay đi, mặt thờ ơ không chút thay đổi.

Hứa Thuần cúi đầu, muốn giả vờ không quen biết lại muốn chào hỏi, nội tâm rối bời vô cùng đau khổ.

Cô không biết mình đang rối vì cái gì, đối với cô hiện đã qua thời mới lớn, tựa như chỉ vì rối bời mà rối bời.

Cô đi rất chậm, thật ra chẳng đáng là bao.

Khoảng cách kia rất ngắn, hằng ngày cô đi qua chỉ cần mấy giây, lúc này cô lại hi vọng dài thêm một chút.

Cô không muốn nhanh chóng bước vào cửa, mong có lí do chính đáng để quay đầu nhìn anh.

Giống như trong những năm tháng thanh xuân, cô đi khắp nơi chỉ vì khát vọng tìm một người.

Nước của Hứa Thuần đã nguội lạnh, cô cúi đầu nhìn, vì di chuyển nên nước trong cốc dập dờn, giống như tất cả nước mắt cô đã chảy xuống, biểu thị quãng thời gian vô vọng ấy.

Giây phút ấy cô hiểu ra, không thể quay đầu, cũng không muốn quay đầu nữa.

Trước khi đầu não kịp đưa ra quyết định, cơ thể đã phản ứng trước.

Sau này Hứa Thuần nhớ về lúc ấy, khi mà cuối cùng cô cũng quay người lại, còn chưa kịp nhìn rõ người nọ, đối phương đã sớm dừng mắt trên bóng lưng cô, lên tiếng trước khi cô định chào hỏi.

"Hứa Thuần?"

"...Học trưởng."

*

Gần đây vì chuyện vụ kiện, Tưởng Thừa Khải phải đến cửa toà soạn đối diện, lúc ấy anh cũng chỉ đi đính chính thông tin, không phải đến làm lớn chuyện.

Xong việc, anh bảo đồng nghiệp đi theo xuống lầu trước, mình thì đi ngang qua thang máy, đến thẳng cửa toà soạn, sau đó dừng lại nhìn xung quanh.

Lễ tân trước sảnh nhận ra, mỉm cười nói: "Kiểm sát Tưởng, đến gặp Tiểu Hứa của chúng em à?"

Tưởng Thừa Khải muốn nói lại thôi, cuối cùng gật đầu.

Mỹ nữ bảo anh chờ một lát, đứng dậy đi vào gọi người.

Tưởng Thừa Khải bước vào trong vài bước, nhìn tên toà soạn nà, sau đó dựa vào bàn tiếp tân, tiện tay lật xem mấy tờ quảng cáo trên bàn.

Lật đến một tờ nào đó, ngón tay anh dừng lại, tầm mắt dừng trên hình phác hoạ ngũ quan rõ ràng góc cạnh của một thiếu niên, giống như đã từng quen biết.

Anh nhìn xuống xem bút danh người vẽ -- Chu Manh Manh.

Khi Hứa Thuần hớt hải chãy đến, sau lưng mang theo đồng nghiệp tổ biên tập đến nhiều chuyện.

Đang giữa trưa, mọi người hẹn nhau đi ăn trưa.

Tưởng Thừa Khải tay không đứng đợi, thấy Hứa Thuần thì mỉm cười, chào hỏi một tiếng.

Hứa Thần bước nhanh đến gần anh, ánh mắt tránh né, căng thẳng thấp giọng hỏi: "Học trưởng đến tìm em có gì không?"

Tưởng Thừa Khải chỉ đồng hồ của mình, nói: "Đúng lúc đến bàn công việc, vừa hay đến giữa trưa, muốn hỏi em rảnh không, ra ngoài ăn bữa cơm."

Hứa Thuần không dám tin vào tai mình, bỗng chốc không biết làm sao, ngây ngốc nhớ xem anh vừa nói gì.

Đồng nghiệp sau người đi qua, có vài người đi xa rồi vẫn còn nháy mắt với cô.

Trong đó có một đồng nghiệp vô cùng hiếu kì, thấy mặt liền làm rõ mọi chuyện, cố ý nói lớn tiếng trước mặt Tưởng Thừa Khải: "Ôi, đồng chí kiểm sát viên, sao tôi lại cảm thấy cậu trông quen mắt thế cơ chứ, rất giống nhân vật linh hồn Thuần Thuần của chúng tôi tự tay vẽ, thì ra cậu là người thật giá thật, đời người hiếm có hiếm có."

Tưởng Thừa Khải hoàn toàn u mê.

Đồng nghiệp kia nói xong, rút ra một tờ tạp chí trên giá sách bên cạnh, lật đến một trang vẽ trong đó, đưa cho Tưởng Thừa Khải xem.

Lúc ấy Hứa Thuần xấu hổ không dám ngẩng đầu, nhắm mắt xấu hổ, chuyện muốn che giấu kia cuối cùng cũng bị lôi lên mặt nước, uổng công che giấu, đứng như kẻ ngốc.

Tất cả mọi người đang chờ xem chuyện cười của cô.

Thời gian như dừng lại thật lâu, sau đó cuốn tạp chí kia bị đóng lại, Hứa Thuần cúi đầu cụp mắt, không thấy gì hết, lại có thể nghe thấy một câu khen tặng rộng lượng truyền đến từ đỉnh đầu.

"Quả thật tôi cũng không ngờ, thì ra Manh Manh giỏi vẽ tranh, Thuần Thuần lại giỏi viết văn."

...

Một tháng sau khi bên nhau.

Một hôm Hứa Thuần hỏi anh: "Hôm đó trước cửa thang máy, ban đầu anh không nhận ra em đúng không?"

Anh đáp: "Anh không nhận ra, cưng anh cảm nhận được, cũng từng có một cô gái vô danh, thường xuyên xuất hiện trong tầm mắt anh như vậy, lúc ấy anh rất muốn hỏi cô ấy..."

Hứa Thuần căng thẳng: "Hỏi cô ấy cái gì?"

"Hỏi cô ấy, chai nước dưới chiếc áo khoác anh cởi ra ở sân bóng rổ, có phải cô ấy giấu không."

"Toilet nữ lớp mười hai, có phải luôn tốt hơn toilet lớp mười và mười một không."

"Mỗi lần trên đường về nhà, có phải cô ấy vẫn luôn muốn trò chuyện với anh không..."

"..."

Nói không quá ba câu, Hứa Thuần rơi nước mắt.

Anh lại nói: "Nhưng mà, bây giờ anh không hỏi nữa, anh chỉ muốn nói một câu."

Hứa Thuần nghẹn ngào, lau nước mắt, hỏi: "Nói gì?"

"Anh hi vọng, em có thể chờ anh, chờ anh thích em như em đã thích anh, sau đó, em tiếp tục thích anh."

___Hết___

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Từng Thử Buông Bỏ Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.